

MAGAZÍN

PRAKTICKÉ LETNIČNÍ TEOLOGIE

Singles...

Ano x Ano...

Rodinka...

Křesťanská rodina v moderní době

Vydává: APOŠTOLSKÁ CÍRKEV ve spolupráci s nakladatelstvím **Life Publishers International**

OBSAH

RODINNÁ BOHOSLUŽBA:

Srdce křesťanské rodiny

Rob Rienow

strana 4–6

ŽEHNÁNÍ OTCŮ:

čemu Písmo vyučuje otce v oblasti výchovy dětí

Mark Entzminger a Scott Harrup

strana 7–11

8 NÁVYKŮ MANŽELSTVÍ OSLAVUJÍCÍCH KRISTA

Robert S. Paul

strana 12–15

Zapojení NEZADANÝCH LIDÍ do Boží rodiny

Dennis Franck

strana 16–19

Co když SINGLES potřebují více porozumění?

Lumír Folvarčný

strana 20–21

MUŽI pro 21. století

Peter Kozic

strana 22–23

JEDINEČNÁ SLUŽBA MATEK

Marcia Lednicky

strana 24–26

NEKŘIČTE NA NĚ, SLUŽTE JIM:

Láskyplná a citlivá služba lidem

s menšinovou sexuální orientací (LGBT)

Rick Cole – *rozhovor*

strana 27–30

PŘEKÁŽKY PRO ŽIVOT V KRÁLOVSTVÍ

Série Život v království | 8. část

H. Maurice Lednicky

strana 31–33

VŠECHNO DOBŘE UČINIL

Ron Pitts

strana 34–35

„VŠECHNO JE RELATIVNÍ“

a jiné absolutní výroky

Paul Copan

strana 36–39

Drazí čtenáři,

nedávno se mi dostala do rukou statistika, která říká, že téměř polovina dětí, které se v České republice narodily, přišla na svět mimo manželství. Pro srovnání – v roce 1990 se takto narodilo osm a půl procenta dětí, na přelomu tisíciletí to byla více než pětina a loni to bylo již osmačtyřicet procent.¹ V číslech to znamená, že v roce 1989 se partnerům, nikoliv manželům, narodilo deset tisíc dětí z celkových sto třiceti tisíc, v roce 2014 už to bylo okolo jednapadesáti tisíc z celkového počtu zhruba sto deseti tisíc novorozenců. Přičemž současně platí, že od roku 2010 se již více prvorozených dětí rodí mimo manželství.²

Dalším zřejmým společenským trendem je odkládání případného manželství a založení rodiny do pozdějšího věku. Postupně v této souvislosti vstupuje do obecného povědomí pojem „mamahotel“, tedy pohodlné a praktické bydlení s rodiči. Tento pojem odráží fakt, že dnes každý pátý Čech mezi dvacátým pátým a třicátým čtvrtým rokem věku využívá služby tohoto domácího „zařízení“ (více mužů než žen) a nezdá se, že by tento trend postupně mizel, spíše naopak.³

Podobně se dnes do našeho slovníku dostává další výraz - „single“. Single je ekonomicky nezávislý člověk, který se z nějakého důvodu rozhodl žít sám; nežije ani „na hromádce“ s druhem či družkou a je s tímto stavem prostě spokojen. Značné procento lidí dnes volí právě tento životní styl, který klade na čelní příčku hodnotového systému nezávislost a svobodu.

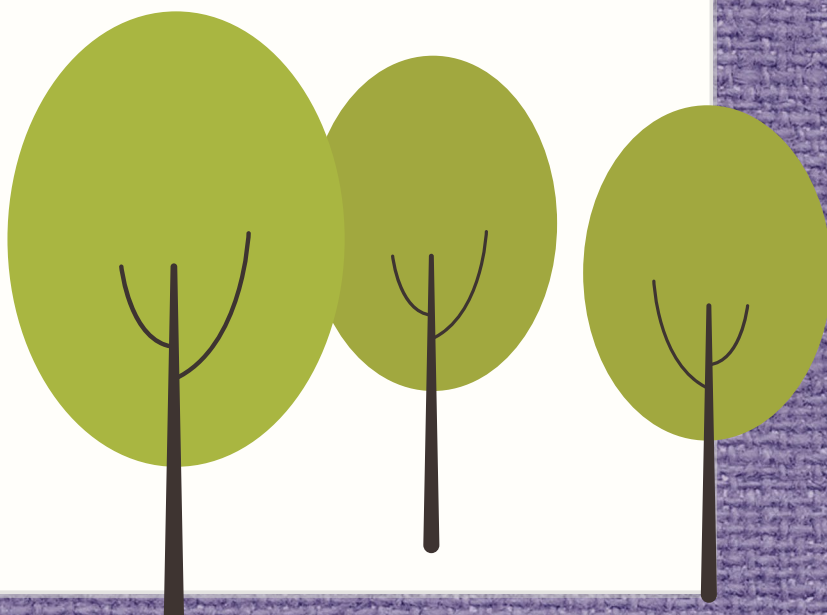
Výčet výše zmíněných trendů zdaleka není konečný. Naše společnost je prostě v pohybu a jen málokdo ví, kam nás tyto a podobné trendy časem zavedou. Připomíná mi to jedno rčení, které jsem kdysi zaslechl a docela si oblíbil: „*Sice nevíme, kam jdeme, ale řítíme se tam co nejvyšší možnou rychlostí.*“ Odborníci v souvislosti s tendencí lidí vytvářet nezávislé svazky například upozorňují na to, že důsledkem je jistý stupeň sociální lability u dětí, vyrůstajících v takových rodinách. Dále také upozorňují, že ze socioekonomického hlediska jsou takové svazky mnohem výhodnější pro muže, než pro ženy. Podobně v případě *singles* odborníci upozorňují, že na tento trend nakonec v konečném důsledku doplácí opět ženy.

V tomto úvodníku není prostor na hluboké analýzy současných trendů. Naše nové číslo Magazínu vám však předkládá několik článků, které se těchto trendů dotýkají. Snaží se vnímat je z křesťanské perspektivy a reflektovat je s ohledem na biblické principy, které se možná někomu mohou jevit jako nepružné či zastaralé, ale v konečném důsledku jsou prověřené. Prověřené časem a zkušeností. Snad vás následující řádky, z nichž některé vzešly z řad česko-slovenských autorů, osloví.

Přeji inspirativní čtení!

Radek Smetana

redaktor české verze

¹Viz např. http://www.tyden.cz/rubriky/zdravi/deti/mimo-manzelstvi-se-loni-narodila-temer-polovina-deti_377189.html

²Viz např. <http://www.novinky.cz/domaci/389279-temer-polovina-deti-se-rodí-mimo-manzelstvi.html>

³Viz např. <http://finexpert.e15.cz/kazdy-paty-tricatnik-zije-s-rodici-mamahotel-zapada-do-jeho-zivotniho-stylu>

RODINNÁ BOHOSLUŽBA: SRDCE KŘESŤANSKÉ RODINY

Rob Rienow

*Naše děti musíme **pilně vyučovat Božímu slovu**. To je první úkol, který nám Bůh dal hned po nejdůležitějším přikázání celé Bible.*

V létě roku 2004 mě Bůh přivedl na místo hluboké vnitřní zlo-
menosti. Tou dobou jsem již deset let sloužil jako pastor mládeže.
Po stejnou dobu jsme byli s Amy svoji a Bůh nás požehnal čtyřmi
dětmi. Problém byl v tom, že moje srdce bylo v práci a ne doma.
Byl jsem zapálený vést děti a mladé lidi z církve k učednictví, ale
neměl jsem žádný plán, jak činit učedníky ze svých vlastních dětí.
V církvi jsem fungoval jako duchovní lídr, doma jsem byl pasivní.
Tehdy mě Bůh vedl k pokání a přesměroval mé srdce k té nejdůle-
žitější službě – vedení své rodiny k milování a následování Boha.

Současná církev zažívá hlubokou krizi. Většina dětí vyrůstajících
v křesťanských rodinách odchází do světa. Podle různých studií
okolo šedesáti až osmdesáti procent dětí vyrůstajících v dnešních
církvích opouští svou víru poté, co dospějí.¹ Jak je možné, že se
něco takového děje?

První bezprostřední reakcí mnoha lidí na tuto krizi je naléhavá
výzva zlepšit v našich církvích službu dětem a mládeži. Ve skuteč-
nosti však těžiště problému netkví v církvích, ale doma – v křes-
ťanských rodinách. Až do začátku dvacátého století lidé všeobecně
rozuměli tomu, že duchovní výchova dětí je zodpovědností rodičů
a prarodičů, a že probíhá doma.

LÁSKA K BOHU ZAČÍNÁ V RODINĚ

Ježíš v Matouši 22 připomíná nejdůležitější přikázání celé Bible:
„Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší
a celou svou silou. Ať jsou tato slova, která ti dnes prikazují, ve tvém
srdci. Opakuj je svým synům, mluv o nich, když pobýváš ve svém

domě, i když chodíš po cestě, když ležíš, i když vstáváš“ (Deutero-
nomium 6,5-7).

Bezprostředně po „velkém přikázání“ Bůh naši pozornost nasmě-
rovává a orientuje na rodinný život. Oslovuje rodiče a vybízí je, aby
svou lásku k Bohu uváděli do praxe tím, že udělají vše, co je v je-
jich silách, aby svou víru předávali svým dětem. Myslíme to s naší
láskou k Bohu vážně? Jestliže ano, musíme své děti pilně vyučovat
Božímu slovu. To je první úkol, který nám Bůh dal hned po nej-
důležitějším přikázání celé Bible. Záměrem rodičovství a prarodi-
čovství je probudit v dětských srdcích lásku k Bohu. Jádrem „vel-
kého přikázání“ je rodinné učednictví, kdy jsou rodiče hlavními
duchovními kouči svých dětí.

RODINNÁ BOHOSLUŽBA V DĚJINÁCH

V 17. století měli vedoucí křesťanských sborů ve zvyku pravidelně
navštěvovat domácnosti všech rodin svého sboru a vyhodnocovat,
zda rodiče vedou či nevedou své děti k učednictví prostřednictvím
pravidelných rodinných bohoslužeb. V roce 1647 vydali křesťan-
é ve Skotsku *Pokyny pro pořádání rodinných bohoslužeb*, v nichž
stálo: „Shromáždění církve ustanovuje služebníky, kteří pilně prově-
řují, zda se mezi členy sboru nevyskytuje jedna či více rodin, které
zanedbávají povinnost rodinné bohoslužby. Bude-li taková rodina
nalezena, je zapotřebí její hlavu v soukromí napomenout a vyzvat ji,
aby svou chybu napravila. V případě, že neučiní nápravu, dostane se
mu přísného a vážného napomenutí celého shromáždění. Jestliže ani
poté nepřestane zanedbávat rodinnou bohoslužbu, ať je mu za setr-
vávání v jeho přečinu pozastaveno členství ve sboru a ať je vyloučen

z účasti na Večeři Páně, dokud neučiní pokání.“

Rodinná bohoslužba byla zásadním předmětem církevní disciplíny. Proč ji tehdejší církev brala tak vážně? Proč vůbec investovaly tolik času do obcházení rodin, aby je povzbudily a ujistily se, že v nich probíhají rodinné pobožnosti? Domácí shromáždění patřilo k hlavním prioritám proto, že církev hořely touhou naplňovat Velké poslání. Nade vše toužily vidět rozmach Kristova evangelia – v místním i světovém měřítku. Uvědomovaly si, že Velké poslání – pověření činit učedníky ze všech národů – začíná výchovou jejich vlastních synů a dcer. Věděli, že Bůh v Bibli jasně mluví o tom, že rodiče a prarodiče mají vést duchovní výcvik svých dětí a vnoučat. Církev si uvědomovala, že nemohou brát vážně Velké poslání, jestliže nebudou dbát na to, aby se v domácnostech řádně konaly rodinné bohoslužby.

Koncem 19. století byl Charles Spurgeon hluboce znepokojen změnami probíhajícími v tehdejší křesťanské kultuře. Všiml si rodičů, kteří čím dál více přenášeli zodpovědnost za duchovní výchovu svých dětí na církve, namísto toho, aby je k Pánu vedli doma. V článku „*Druh probuzení, jaký potřebujeme*“ napsal: „*Hluboce toužíme po probuzení rodinné zbožnosti. Křesťanská rodina bývala v puritánské době pevnou tvrzí zbožnosti, ale v současných zlých časech stovky rodin takzvaných křesťanů vůbec nepořádají rodinné bohoslužby, nijak neomezují a nekázní své dospívající syny a nepodrobují je blahodárné výchově a disciplíně. Jak můžeme doufat v růst Pánova království, jestliže jeho učedníci nevyučují evangelium ani své vlastní děti? Ó, křesťanští muži a ženy, strážte bedlivě své chování, poznání a vyučování. Vedte své rodiny v Boží bázní a vy sami buďte ‚svatí Pánu‘. Potom budete stát jako skála uprostřed vln bludů a bezbožnosti vzdouvajících se všude kolem nás.“*

Spurgeonovo poselství potřebujeme naléhavě slyšet i v dnešní době. Zbožní muži a ženy v rostoucích církvích jsou trvale vyzýváni k tomu, aby se zapojovali do služby. Služba je přitom často synonymem k „*dobrovolnictví v některém z programů církve*.“ Pro dobro budoucích generací se však potřebujeme vrátit k biblickému pohledu na věc a uvědomit si, že naše služba začíná v rodině.

Rodinná bohoslužba bývá v dnešních křesťanských domácnostech vzácností. Na rodinných konferencích, jež pořádám v církvích, se pravidelně ptám jejich účastníků, kolik z nich vyrůstalo v rodině, která praktikovala nějaký druh rodinné bohoslužby nebo společného čtení Písma. Výsledky jsou všude podobné: jen okolo deseti až patnácti procent dnešní dospělé křesťanské populace vyrůstalo v rodinách, které pořádaly rodinné bohoslužby. George Barna pomocí odborného šetření zjistil, že jen „*méně než dvacetina dnešních křesťanských rodin v průběhu běžného pracovního týdne společně uctívá Boha, studuje Bibli nebo se modlí mimo rámec církevního shromáždění*.“

CO MAJÍ RODIČE DĚLAT?

Vaši rodinu může duchovně obohatit celá řada zvyků a pravidelných aktivit: společné jídlo u rodinného stolu, služba sousedům, společná služba v církvi nebo účast na krátkodobých misijních výjezdech. To všechno jsou ale jen třešničky na dortu. Abyste je měli kam posadit, musíte nejprve upéct dort. Tím je zvyk, který je pro křesťanskou rodinu naprostým základem.

„*Mluv o nich, když pobýváš ve svém domě*“ (Deuteronomium 6,7).

Bůh povolává hlavy rodin k tomu, aby pořádaly to, co křesťanská historie nazývá rodinnými bohoslužbami. „*Mluv o nich [o Božím slově], když pobýváš ve svém domě*“ (text v závorce vlastní). Rodi-

nná bohoslužba je čas, kdy se rodina shromáždí k modlitbě, čtení Bible a duchovním rozhovorům. Podobně jako rodiny společně jedí fyzický pokrm, jímž živí svá těla, rodinná bohoslužba je duchovním pokrmem pro jejich duše.

V roce 2004 jsem si uvědomil realitu toho, že mi můj rozvrh neumožňuje pořádat pravidelné rodinné bohoslužby u nás doma. Bůh mě skrze toto jednoduché zjištění usvědčil z toho, že kvůli svému rozvrhu hřeším. Nebyl jsem totiž schopen dělat první konkrétní věc, kterou po mě Bůh chtěl, abych v praxi plnil jeho největší příkázání.

RODINNÁ BOHOSLUŽBA

Řada rodin možná vnímá potřebu začít pořádat rodinné bohoslužby, jen neví jak na to. Povzbudte je, aby při zavádění rodinné bohoslužby zvážili kombinaci následujících pěti prvků, které by měly být její součástí.

1. *Aktivita.* K nejlepším chvílím našich rodinných bohoslužeb patří čas, kdy si dáme práci s tím připravit nějakou jednoduchou aktivitu, která nám pomůže dostat se do čtení Bible. Ta je vhodná především pro naše nejmenší děti. Často hrajeme biblickou hádanou. Jeden člen rodiny předvede nějaký příběh z Bible a ostatní se snaží uhodnout, o jaký příběh jde. Nebo můžete vymyslet jednoduché tematické lekce, vysvětlující nějaký duchovní princip. V rodinách s velkým věkovým rozpětím mezi dětmi požádejte starší děti, aby připravily aktivitu pro ty mladší.
2. *Zpěv.* Zpěvem chval se přibližujeme k Bohu a jedni k druhým. Nemusíte být hudebně nadaní. Stačí zapnout CD nebo DVD a přidat se. Jestliže s dětmi budete chválit od chvíle, kdy jsou ještě malé, bude vaše rodina společně zpívat chvály po celé generace.
3. *Čtení Bible.* Ta je srdcem každé rodinné bohoslužby. Více než cokoli jiného vás vaše děti potřebují vidět, jak otevíráte Boží knihu a čtete ji se srdcem plným víry. Některé dny si přečtete jen jedno přísloví. Jindy přečtete několik kapitol z evangelíí. Boží slovo je živé a činné (Židům 4,12). Písmo nám dává moudrost k záchraně (2. Timoteovi 3,15). Nepřítel udělá cokoli, aby vaši rodinu odradil od společného čtení Bible. V Božím slově je totiž moc k proměně našich srdcí a obnově myslí.
4. *Diskuse.* Povídejte si o verších, které jste četli. Jaké pravdě jste se z Božího slova naučili? Jak ji můžete aplikovat do vašeho života? Některí rodiče se bojí, že jim jejich děti položí otázku, na kterou nebudou znát odpověď. Nebojte se. Povzbudte je, aby se ptaly na nejrůznější otázky. Zajděte za pastorem. Modlete se k Pánu.
5. *Modlitba.* Mou oblíbenou částí dne je, když se naše šestičlenná rodina shromáždí na kolenou kolem konferenčního stolu (našeho modlitebního stolu). Vyznáváme hříchy, děkujeme Bohu za jeho dobrotu a věrnost, modlíme se za nemocné a trpící. Modlíme se za ztracené, aby činili pokání a uvěřili v Krista. Modlíme se, aby si Bůh používal naši rodinu a naši církve ke své slávě po celém světě.

Na modlitbách zvažte použití metody „*nejlepšího a nejhoršího zážitku*“. Nejprve vyzvěte každého člena rodiny, aby se podělil o nejlepší zážitek svého dne. Až všichni převypráví svůj nejlepší zážitek, poproste někoho, aby za všechno poděkoval Bohu. Potom všichni

převypráví svůj nejhorší zážitek. Co bylo to nejhorší, čemu jsme dnes museli čelit? Potom někdo na modlitbě předá všechny problémy Pánu. Proste jej o milost a sílu ke zdolání každé výzvy.

VAŠE CÍRKEV MŮŽE PODPOŘIT DUCHOVNÍ ROZVOJ RODIN

Zde je několik praktických rad, jak může vaše církev povzbudit a vyzbrojit rodiče k tomu, aby vedli své děti k učenictví prostřednictvím rodinných bohoslužeb:

Poskytněte rodičům hlavní biblický text nejbližšího nedělního kázání a text jedné z písní, které budete na shromáždění zpívat. Povzbudte jednotlivé rodiny k tomu, aby si v průběhu týdne doma přečetli danou biblickou pasáž a zazpívali píseň chystanou na příští shromáždění. To nejen podpoří praxi domácích bohoslužeb jako takovou, ale zároveň připraví mysl a srdce dětí i dospělých na příští shromáždění církve. Děti, které mají zkušenosti s domácí bohoslužbou, jí jsou vycvičeny a vyzbrojeny k aktivnímu zapojení do společné bohoslužby v církvi.

Tím, že rodičům předem řekneme, co církev chystá na *příští týden* a požádáme je, aby *vedli* své rodiny ve čtení příslušné biblické pasáže a v modlitbách doma s dětmi, začínáme v naší církvi aktivně vytvářet kulturu domácího učenictví.

Má váš sbor nedělní školu pro dospělé nebo domácí skupinky? Co kdyby jejich vedoucí zakončil setkání slovy: „*Závěrem mám pro vás jednu výzvu. Podělte se doma se svými dětmi, vnoučaty, neteřemi a synovci o vše, co jste si odnesli z dnešní biblické lekce.*“

Jádrem biblické služby rodinám není poskytovat jim více duchovního tréninku v církvi, ale podpořit je v jejich vlastním rodinném duchovním životě. Jestliže v našich sborech podpoříme rodiny k věrnému pořádání pravidelných rodinných bohoslužeb, uvidíme rozmach evangelia v příštích generacích.

Rob Rienow, D.Min.

JEDNODUŠE ZAČNĚTE

Povzbudte rodiče, aby neotáleli se zahájením rodinných bohoslužeb a nečekali na to, až se stanou lepšími křesťany. Rodiče by neměli čekat, až budou mít méně nabitě diáře nebo až jim děti trochu povyroستou. Povzbudte je, aby vykročili a bezodkladně začali ve svých rodinách věnovat více času společným modlitbám a čtení Písma.

Skutečná změna začíná opravdovým pokáním. Jestliže rodiče dosud duchovně nevedli své rodiny a děti, povzbudte je, aby to Bohu

vyznali a přijali skrze Krista odpuštění. Ať prosí Boha, aby jejich srdce nasměroval na službu svým dětem a pomohl jim učinit jejich prvořadým životním posláním cíl vstítip svým dětem vroucí lásku k Bohu.

Povzbudte rodiče do otevřeného rozhovoru s jejich rodinami. Bude dobré, pokud jako rodiče převyprávíte svým dětem, jak vás Bůh usvědčil a povolal k zavedení pravidelných rodinných bohoslužeb. Sdílejte se s nimi o svých obavách a úzkostech. Vyzvěte je, ať vás následují, zatímco se vy snažíte následovat Krista.

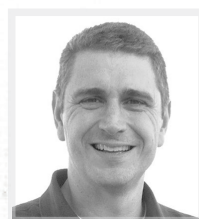
UVOLNĚTE POTENCIÁL SVÉ RODINY

Bůh si touží používat domácí bohoslužby jako odrazové můstky k tomu, aby rodiny zasáhly svět pro Krista. Jestliže si rodiče správně utřídí priority, Bůh promění jejich srdce a jejich rodiny budou růst v následujících oblastech:

- oslovování sousedů, kteří potřebují modlitby, podporu a spasení,
- vzájemné sdílení členů rodiny u společného jídla,
- dávání peněz potřebným a podporování projektů, v jejichž smysl rodina společně věří, namísto nahodilého utrácení,
- trávení více času pomocí a žehnáním prarodičům,
- využití části času dovolených ke službě a misii,
- vzájemné odpuštění namísto utápění se v hněvu.

Existují stovky způsobů, jak si Bůh může použít rodiny k budování svého království. To nejlepší ale nikdy nezískáme, jestliže to postavíme až na druhé místo. Bůh v první řadě volá rodiny k tomu, aby jej společně uctívali a trávili s ním čas. Jestliže budou rodiny trávit doma více času s Bohem, požehná jejich příští generace.

ROB RIENOW, D.Min., Wheaton, Illinois, je zakladatelem služby Visionary Family Ministries (www.visionaryfam.com) a pastorem církve Gospel Fellowship Church. Je autorem šesti knih, včetně *Visionary Parenting* a *Unlimited Kingdom: Uniting Church and Family in the Great Commission*.

Poznámky

1. Rob Rienow, *When They Turn Away* (Grand Rapids: Kregel Publications, 2011).
2. George Barna, *Transforming Children Into Spiritual Champions* (Ventura, California: Regal, 2003), 125.

Materiály k tématu rodinných bohoslužeb

Zde si můžete zdarma stáhnout pokyny pro rodiče a prarodiče týkající se rodinných bohoslužeb (v angličtině): www.visionaryfam.com/downloads/

ŽEHNÁNÍ OTCŮ: ČEMU PÍSMO VYUČUJE OTCE V OBLASTI VÝCHOVY DĚTÍ

Mark Entzinger a Scott Harrup

Budou-li se otcové řídit následujícími biblickými principy, začnou do životů svých dětí promlouvat životodárné požehnání, jehož ovoce přetrvá na věčnost.

Jeden z nejdojemnějších rodinných příběhů Písma popisuje smrt patriarchy Jákoba (známého též jako Izrael). Ten umírá v Egyptě po rušném, více než století dlouhém, životě. Před smrtí Jákob shromáždí své syny a ze smrtelné postele promlouvá do jejich životů slova pravdy (Genesis 49,1-28). Jeho upřímné výroky jsou proklamací Božího požehnání a – v několika případech – také kázně: „Každému z nich požehnal, jak mu náleželo“ (verš 28).

Kniha Genesis věrně vykresluje dynamiku této velké rodiny – klanu, z něž měl povstat Boží vyvolený národ. Jákobovo rozhodnutí o tom, jaké požehnání nad kým vyslovit, bylo výsledkem desítek let otcovského pozorování synů a jejich životních milníků – těch, za něž si zasloužili chválu, i těch, za které by se měli stydět. Sám Jákob okradl záluďnou lstí svého bratra Ezaua o požehnání jejich otce Izáka. Jeho předkové, Izák a Abraham, byli sice lidmi silné víry, také oni však měli své mouchy.

Vyprávění knihy Genesis ukazuje dnešním otcům následující pravdu: zbožní otcové mohou být kanálem, jehož prostřednictvím k jejich dětem poplyne nebeské požehnání proměňující jejich ži-

voty. Kniha Genesis otvírá dveře k biblickému tématu otcovství pod Božím vedením, které dokáže ovlivnit druhé. I dnešní otcové mohou, stejně jako Jákob, do životů svých dětí promlouvat životodárné požehnání, jehož ovoce přetrvá na věčnost.

Toto požehnání vysoce převyšuje všechna slova, včetně slov modliteb. Dokáže zasáhnout každou oblast života člověka a ovlivnit vše, čím se chlapec či dívka jednou stanou.

PŘÍTOMNOST

Kultura doby, v níž žijeme, se otce snaží přesvědčit, že mohou ovlivňovat životy svých dětí, i když budou doma přítomni jen „virtuálně“. Avšak tweetování, zasílání rychlých zpráv ani facebookové lajky nemohou nikdy nahradit Bohem ustanovený fyzický kontakt mezi otcem a jeho dětmi. Zamysleme se nad verši z Deuteronomia 6,6-7: „Ať jsou tato slova, která ti dnes přikazují, ve tvém srdci. Opakuj je svým synům, mluv o nich, když pobýváš ve svém domě, i když chodíš po cestě, když ležíš, i když vstáváš.“

Každá část této věty mluví o blízkém kontaktu. V kontextu pasáže vidíme osobní interakci mezi otcem a dětmi v průběhu celého dne. Jistě, pracovní a školní rozvrhy spolu s různými rodinnými záležitostmi zabírají značnou část našich dní. Jestliže si však dáme předsevzetí využít každou možnou příležitost být s někým v osobním kontaktu, pak se takové příležitosti znásobí.

Mnoho rodičů hledá cestu, jak tuto pasáž aplikovat jen na určitou část dne. „*Stačí, když něco uděláme ráno nebo když se sejdem u jídla...*“

To je jistě dobrý začátek, musíme se však učit dovolit těmto veršům prostoupit každý aspekt našich životů. Deuteronomium vykresluje obraz dne, během nějž děti sledují každý náš krok – od chvíle, kdy ráno vstaneme, až po okamžik, kdy večer uléháme k spánku.

Protože děti rády napodobují, musíme Boží slovo žít. Musíme nahlas žít svou víru, aby ji naše děti od nás pochytily. Nemá to být křečovitě: „*Ted, když jsme společně v autě, pojďme si popovídat o Bibli.*“

Namísto toho máme být stále plní Slova. Jedeme-li autem a cokoliv se cestou přihodí, musíme být natolik plní víry a Božího slova, že z nás Boží věci přirozeně poplynou ven – v průběhu běžného rozhovoru i během jakékoliv mimořádné situace.

Když poprvé uslyšíme ve slovech našich dětí sami sebe, obvykle nás to šokuje: „*Netušil jsem, že by tohle mohly pochytit.*“

Podle Deuteronomia by nás však nemělo nijak překvapovat, že nás děti napodobují. Sledují nás dvacet čtyři hodin denně, ať už si to uvědomujeme nebo ne. Deuteronomium nás vybízí, abychom si toho byli vědomi a dovoľovali naší víře, aby z nás přirozeně plynula ven.

VZOR

„*Ustanovil svědectví v Jákobovi, v Izraeli vydal zákon a přikázal našim otcům, aby s ním seznamovali své syny, aby ho poznalo budoucí pokolení – synové, kteří se jim narodí. Ti povstanou a budou to vyprávět svým synům, aby složili svou důvěru v Boha, nezapomínali na Boží činy a jeho příkazy střežili*“ (Žalm 78,5-7).

Co přesně je míněno „svědectvími“, která Bůh ustanovil svému lidu? Pohlédneme-li za hranice požadavků obětínoho bohoslužebného systému, jednalo se o detailní pokyny týkající se každodenního života. Chtějí-li tedy rodiče novou generaci opravdově vyučovat Božím zákonu, musí nejprve sami žít podle Božích zákonů během své každodenní práce i odpočinku.

Otcové musí žít tak, že jejich děti budou vyrůstat v poznání Boha a nasávat vše, co pro ně Bůh připravil. To nemá nic společného se zákonictvím a sebespravedlností. Je to novosmluvní důraz, kdy usilujeme o to žít stejně, jako žil Ježíš. Naše děti musíme svým vlastním vzorem nasměrovat k Ježíši. Učiníme-li to, vytvoříme mezigenerační řetězec života ve vztahu s Bohem.

Náš nejstarší syn Colby tento koncept skutečně přijal za svůj. Cíleně se snaží přátelit se s dětmi, jejichž víra není příliš silná, anebo nemají dobré rodinné zázemí. S Colbym se za tyto děti pravidelně modlíme. Jeden z jeho prvních přátel byl vychováván bez poznání Boha, a když mu Colby daroval Bibli, jeho rodiče mu nakázali, aby ji vrátil. Byla to pro něj tvrdá lekce, ale nemění to nic na tom, že naše děti mohou ovlivňovat své okolí pro Krista.

Já sám mám tu výsadu, že dnes sloužím Bohu díky vlivu tří generací služebníků Assemblies of God, které tu byly přede mnou. Prarodiče pomáhali zakládat sbor, ve kterém jsem vyrůstal – First Assembly of God v Jamestownu v Severní Dakotě. Babička vyučovala v nedělní škole. Učila děti ze základní školy nepřetržitě po dobu šedesáti let. Rodiče se poznali na biblické škole Trinity Bible Institute a můj otec pastoroval v době kolem mého narození několik let jeden německý sbor. Oba moji rodiče byli po celý svůj život hodně aktivní v církvi. Můj táta byl mým dětským pastorem dříve, než se tento titul v církvi ustálil.

Byli mi vzorem ve službě i v udržování živého vztahu s Bohem. V mysli a v duchu mi zůstalo velmi mnoho pozitivních příkladů z jejich životů.

ŽEHNÁNÍ

Když je život věřícího otce v souladu s vyznáním jeho víry, mají jeho slova obrovskou moc a mohou značně ovlivnit budoucí život dítěte. Verbální žehnání dítěti je klíčem k jeho výchově a zdrojem duchovní ochrany.

Budete-li vašim dětem žehnat, neovlivní to jen jejich životy. Přinese to velkou dynamiku i do vašich životů. Budou-li rodiče žehnat svým dětem, jistě to vykoná veliké věci v jejich životech. Když však na Colbyho a Cady nahlížím jako na Boží požehnání pro můj vlastní život a žehnám jim s tímto vědomím, vidím vše v jiném světle. Zjišťuji, že moje děti pro mě nejsou sebemenším břemenem. Nestojí v cestě mým plánům. Nejsou to „problémové děti“. Jsou nezměrnou zásobárnou radosti, hluboce zakořeněnou v mém nitru.

Za dobu, kdy jsem ve službě, jsem vyzoroval, že v řadě rodin rodiče nemají srdce 'na pravém místě'. V důsledku toho se vůbec nekvalifikují na to promlouvat nad svými dětmi požehnání. Nahlíží na své děti jako na nepříjemnost, finanční výdaj a překážku bránící jim naplňovat jejich vlastní sny.

Kdybych mohl dát současným otcům jednu radu s vykřičníkem, řekl bych jim: „*Jestliže jsi táta, zaměř pozornost svého srdce na své dítě. Tvé dítě je požehnáním, o které pečuješ, nikoliv manažerským projektem.*“

Budete-li pečovat o to, co sám Bůh vložil do srdcí vašich dětí, a usilovat o dosažení jejich maximálního potenciálu v Kristu, pomůžete jim dosáhnout mnohem vyšší míry úspěchu a hodnoty, než kdybyste je nutili naplňovat vaše vlastní sny, které pro ně máte.

Já sám po celý svůj život zažívám hluboký dopad žehnání mých rodičů. Naposledy jsem jej zažil v průběhu zásadní změny v mé službě. Když jsme se stěhovali a já měl vyměnit oblastní službu v Jižní Dakotě za službu v národní kanceláři církve ve Springfeldu, Missouri, řekli mi: „*Upřímně řečeno, byli bychom raději, kdybys bydlel blíže, ale Boží povolání na tvém životě má větší hodnotu, než naše přání mít vás poblíž.*“

To je právě žehnání. Tím rodič říká: „*Uvolňuji tě. Pečuji o to, co do tebe Bůh vložil.*“

Totéž si přeju pro Colbyho a Cady. Jestliže budu pečovat o to, co Bůh vložil do jejich srdcí, namísto toho, abych se soustředil jen na vykonávání kázně, vedení k poslušnosti a dodržování pravidel, změní to ráz našich rozhovorů. Od základů to promění mou rodičovskou zkušenost.

Znamená to snad, že ve výchově není místo pro vyučování a kázeň? Samozřejmě, že je. Žehnat můžeme i na dálku, ale vychovávat dítě na dálku možné není. A pouze žehnat a netrávit s dítětem čas je stejně prázdné jako žehnání, které popisuje apoštol Jakub: „*Budou-li bratr nebo sestra nazí a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: ‚Odejděte v pokoji, zahřejte se a nasýťte se,‘ a přitom jim nedáte to, co potřebují pro své tělo, co je to platné? Tak i víra: nemá-li skutky, je sama o sobě mrtvá*“ (Jakub 2,15-17).

Parafrázoval bych to slovy: „*Samotné žehnání, které nedoprovází osobní investice, modlitby a vedení, je mrtvé.*“

VYUČOVÁNÍ

„*Poslouchej, synu můj, otcovo poučení, od matčiných pokynů se nevzdaluj*“ (Příslaví 1,8).

Vyučování založené na Božím slově se dotýká všech oblastí života a širokého spektra témat. Klíčem je ukazovat dětem souvislosti. Vysvětlím to na příkladu. Jedním z principů, které jsme spolu s Christie začali svým synům vštěpovat od raného věku je princip důvěry – kolik důvěry získáš, tak velké svobodě se budeš ve výsledku těšit.

Často jsme dětem říkali: „*Jestliže tě požádáme, abys něco udělal, a ty to uděláš, buduje to naši důvěru. A pokud to neuděláš, důvěru to naopak boří.*“

Nedávno jsme si s Colbym povídali o něčem úplně jiném, když vtom se mu v hlavě rozsvítilo. „*Aha, už to chápu,*“ řekl. „*Když dělám věci správně, obnovuje to důvěru.*“

Předtím nedodržoval pravidla silničního provozu při jízdě na kole. „*Je důležité je dodržovat,*“ trval jsem na svém, „*protože pokud uvidím, že dodržuješ pravidla na kole, budu vědět, že ti jednoho dne budu moci svěřit auto.*“

Co ale máme dělat, když dítě ignoruje naše pokyny nebo je dodržuje jen částečně? Tehdy je nezbytné přejít k disciplíně a dítě káznit. Rodiče však často v káznění dělají chyby.

KÁZEŇ

Klíčem ke správnému uplatňování kázně zakotvené ve zbožnosti jsou naše motivy. Musíme umět rozlišit mezi tím, zda kázníme dítě proto, že nežije podle našich představ a kázněním motivovaným tím, že máme pro jeho budoucnost na mysli to nejlepší. Nutno dodat, že mezi těmito dvěma polohami leží tenká hranice. Člověk snadno sklouzne k tomu, že se sice domnívá, že má na mysli nejlepší zájmy dítěte, ale přitom sleduje jen své vlastní zájmy.

Naše ego nás často okrádá o správnou motivaci při káznění našich dětí, motivaci vycházející ze vztahu s Bohem. Nechci, aby si o mně lidé mysleli, že jsem špatný rodič, když uvidí, jak se mé dítě předvádí v restauraci. I když vysloveně nedělá nic zlého, je to trapné. Co se však stane v nitru dítěte, když je budu tvrdě káznit jen proto, že sám nechci být ztrapněn?

Colby měl asi tři roky, když nás jeden přítel, pastor, pozval do restaurace, ve které jsme dosud nikdy nebyli. Seděli jsme tam s Colbym a se synem našeho přítele, který byl přibližně stejně starý jako náš syn. Kluci se chovali vcelku dobře, jejich chování rozhodně nebylo nesnesitelné. Vzhledem ke svému věku však byli živí, a tak jsme brzy začali vnímat káravé pohledy některých lidí.

Nějaký člověk dokonce přistoupil k vrchnímu číšníkovi a hlasitě – abychom to slyšeli – vznesl svůj požadavek: „*Rád bych si přisedl do té části restaurace, ve které nejsou děti.*“

Káznit dítě jen proto, že se ve třech letech nedokáže chovat adekvátně prostředí dospělých, není správné, a nestojí za tím správný motiv.

Jestliže budeme na modlitbách bedlivě střežit své motivy, stanovíme našim dětem hranice, ze kterých nebudeme za žádnou cenu slevovat. Ty nejlepší hranice pocházejí přímo z Písma. Naším dětem můžeme pomoci porozumět tomu, že když dané hranice překročí, je správné, abychom je káznili. Správně motivované a láskyplné uplatňování kázně spolu s Božím systémem hranic vytvoří úžasně rodičovské prostředí, které ovlivní celý budoucí život dítěte.

ŽEHNÁNÍ OTCŮ

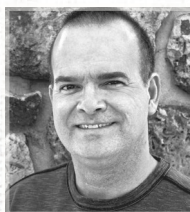
Otcové, kteří se pevně rozhodnou vychovávat své děti „*v kázni a napomenutích našeho Pána*“ (Efezským 6,4) – skrze svou přítomnost, vzor, žehnání, vyučování a kázeň – vytvoří potrubí pro Boží přízeň v jejich mladých životech. Boží přízeň však plyne oběma směry. S žehnáním otců je spjato dodatečné zaslíbení Boží přízně i pro otce samotné.

Křesťanskému otci přináší nepopsatelnou radost sledovat, jak se jeho syn či dcera noří hlouběji do vztahu s Bohem. Duchovně živěné dítě, které vyrostle v zdravého člena těla Kristova, jenž nese ovoce, rozmnoží otcův vliv skrze rozšiřující se okruh zasažených životů.

I když Jákobovo žehnání synům na jeho smrtelné posteli mělo hořkosladkou příchut, jeho vliv na budoucí generace plní další stránky Písma a bude plně dopsán až na věčnosti. Totéž platí i pro příběh nastupující generace, který mohou svým vlivem utvářet současní zbožní otcové.

MARK ENTZMINGER je ředitel Služby dětem v Assemblies of God, Springfield, Missouri.

SCOTT HARRUP je hlavní editor časopisu *Pentecostal Evangel* ve Springfieldu, Missouri.

Biblické verše k výchově synů

„Otcové, nadržděte své děti k hněvu, ale vychovávejte je v Pánově kázni a napomenutí“ (Efezským 6,4).

Mnoho biblických principů se vztahuje na rodičovské vztahy vůči oběma pohlavím, přesto však Písmo zmiňuje prvky týkající se specificky vztahů mezi otci a jejich syny. Mužská soutěživost může snadno narušit zdravý úsudek otce vůči dospívajícímu synu. Otcové dokážou být drsní a prudcí, nikdy by však neměli být suroví – emocionálně ani fyzicky.

„Když mládenci vyrostli, stal se Ezau mužem znalým lovu, mužem divočiny, kdežto Jákob mužem mírným, bydlicím ve stanech“ (Genesis 25,27).

Tento verš přináší úžasný vhled do současného stavu světa, který trvale útočí na role jednotlivých pohlaví a snaží se lidem vnucovat nejružnější šablony. Vidíme, že otcové mohou své syny učit tomu, jak čelit výzvám otevřené přírody, ale i k pracím okolo domu. Oba aspekty života mají svůj biblický vzor.

„Jako šípky v ruce hrdiny jsou synové zrození v mládí. Blahoslavený je muž, který jimi naplnil svůj toulec“ (Žalm 127,4-5).

Bůh do mužů vložil prvek ochrany. Metafora použitá v těchto verších ukazuje na to, jaká síla se skrývá ve věrných dětech, zejména v synech. Vyučujte své syny k tomu stát se příkladem obětavé lásky a k tomu, aby byli ochotni doslova položit život za svou matku, sestru nebo kohokoliv, kdo se dostane do ohrožení.

„Timoteovi, vlastnímu synu ve víře: Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce našeho a Krista Ježíše, Pána našeho“ (1. Timoteovi 1,2).

Zde vidíme ústřední pravdu týkající se výchovy synů: Vaším nejvyšším cílem musí být, aby se předně stal vaším „synem ve víře“. Dáte-li mu všechno ze světa, ale ztratíte jeho duši, utrpíte nenahraditelnou ztrátu.

„Můj synu Abšalóme, můj synu, můj synu Abšalóme. Kdybych tak mohl zemřít namísto tebe, Abšalóme, můj synu, můj synu“ (2. Samuelova 19,1).

Toto je jeden z nejvíce srdcervoucích biblických citátů týkajících se otcovství. Vystihuje však samou podstatu toho, o čem křesťanské otcovství je. Zbožný otec přinese jakoukoliv oběť, jen aby pomohl synovi, který má potíže. David nedokázal Abšalóma zachránit. Podobně úpěnlivá prosba však může způsobit rozdíl v životě vašeho syna.

Biblické verše k výchově dcer

„Neplodnou usazuje v domě jako šťastnou matku synů“ (Žalm 113,9).

Ať už se vaše dcera rozhodne vdát se, nebo ne, můžete jí nesmírně požehnat tím, že během jejího dospívání neztratíte ze zřetele, že do ní Bůh vložil potenciál pozitivně ovlivňovat ostatní. Pomáhejte jí kultivovat schopnost ovlivňovat budoucí generace a buďte vždy připraveni předávat jí svou moudrost a duchovní vedení, které potřebuje.

„Vaše ozdoba ať není vnější: spletené vlasy, navlékání zlatých šperků, oblékání šatů, nýbrž skrytý člověk srdce v nepomíjitelosti tichého a pokojného ducha, který je před Bohem vzácný“ (1. Petrův 3,3-4).

Současný svět a jeho rostoucí důraz na smyslnost jen podtrhuje varování této pasáže. Ta není voláním k tomu, aby se ženy zanedbávaly, ale k správnému seřazení priorit. Vychovávejte vaši dceru k tomu, aby na prvním místě usilovala o vnitřní krásu a o svou vydanost Kristu, ale pomáhejte jí pečovat i o její vnější krásu. Buďte jí nablízku během jejího dospívání (je krásné, když si otec vyjde se svou dcerou „na rande“). Vaše dcera se tím učí tomu, že opravdový zbožný muž si váží skutečné krásy a nikdy jí nezneužije.

„Kdo ví, zda jsi nedosáhla královského stavu pro chvíli, jako je tato“ (Ester 4,14).

Vaše dcera potřebuje vědět, že Boží plán pro ni nemůže být limitován jejím pohlavím. Buďte jí hlavním podporovatelem, zatímco hledá svůj „královský stav“. Buďte moudrým Mordokajem, který jí stojí po boku a pomáhá jí dosáhnout výtečnosti.

„Poslouchala nás jedna žena jménem Lydie, prodavačka purpuru z města Thyatir, která uctívala Boha. Pán jí otevřel srdce, aby věnovala pozornost tomu, co Pavel říkal. Když byla pokřtěna ona i její dům, poprosila nás: ‚Jestliže jste mne uznali za věrnou Pánu, vejděte do mého domu a zůstaňte.‘ A přinutila nás“ (Skutky 16,14-15).

Žena, která ještě včera „prodávala purpur“, se dnes může umístit v čele žebříčku nejbohatších lidí světa. V dnešní době rovnocenných příležitostí mužů a žen pomáhejte vaši dceři stát se ženou „věrnou Pánu“, vydanou tomu, aby ve spolupráci s ostatními Božími služebnicemi a služebnicemi přispívala k naplňování Velkého poslání a stala se vším, k čemu ji Bůh stvořil.

8 NÁVYKŮ MANŽELSTVÍ OSLAVUJÍCÍCH KRISTA

Robert S. Paul

Jestliže vyučujete a kázete o zdravém manželství nebo poskytujete poradenskou péči párům, které chtějí budovat silná manželství, hledejte způsob, jak s nimi sdílet následující klíčové principy.

Skvělá manželství jen zřídka vznikají náhodou. Možná existuje několik vzácných výjimek; obecně se však člověk stává dobrým manželem či manželkou tehdy, když do svého manželství cíleně a vytrvale investuje svůj čas a úsilí.

Náš Pán touží po tom, aby všichni sezdaní lidé prožívali smysluplná a uspokojivá manželství. Bůh je orientovaný na vztahy a sám existuje v dokonalém svazku trojjednosti. Ježíš prohlásil, že přišel proto, abychom mohli osobně zažívat život v hojnosti (Jan 10,10).

Co může být v současné kultuře narušených vztahů smysluplnější, než aby církve ukázala světu hojnost, která překračuje hranici života jednotlivce a promítá se do zdravého manželství oslavujícího Boha?

Ve službě představuje oblast manželských vztahů vynikající příležitost ke sdílení evangelia. Díky Bohu se lidé i v současnosti často obracejí na církve s prosbou o pomoc, když mají manželské problémy, nebo když hledají způsoby, jak svá manželství zlepšit. Není vaše služba mnohem snazší, když lidé sami rozpoznají svou potřebu a osloví vás s prosbou o pomoc, než když je musíte kontaktovat vy a na jejich problém je upozornit?

Lidé od nás očekávají, že jim dáme odpovědi na jejich otázky. Chtějí na nás vidět, že žijeme to, co kážeme a sami okoušíme ovoce našeho vztahu s Kristem. Chtějí, aby v našich slovech byla pravda. My jim skutečně můžeme nabídnout mnohem více, než prázdná slova a falešnou naději!

V tomto článku uvádím osm vlastností, přístupů a postojů, charakterizujících smysluplná a uspokojivá manželství oslavující Boha. Jsou to praxí prověřené principy, které není těžké uvést do praxe ve vaší službě lidem i ve vašem vlastním manželství. Jestliže vyučujete a kázete o zdravém manželství nebo poskytujete poradenskou péči párům, které chtějí budovat silná manželství, hledejte způsob, jak s nimi následující klíčové principy sdílet.

Skvělé manželství definuji jako takové, v němž jsou *oba* partneři spokojeni a šťastní a jsou nadšení ze směru, jakým se jejich vztah ubírá. K takovému manželství je nezbytné, aby oba manželé sdíleli Kristovu lásku a svým svazkem oslavovali Boha. Přitom není nezbytně nutné, aby oba partneři milovali své manželství ze stejného důvodu. Stačí, aby v něm oba byli spokojeni. To může přinést úlevu mnoha lidem, kteří mají pocit, že se od svého životního partnera liší natolik, že spolu nikdy nemohou vybudovat úspěšné manželství.

RESPEKTUJTE SVÉ ODLIŠNOSTI

Odlíšnosti mají potenciál přinášet výzvy do každého vztahu – zejména pak manželského. Odlíšností mezi životními partnery přitom bývá celá řada. Do manželství vstupují různé typy osobností, z různých rodin, s odlišnými nadějemi, sny, očekáváními a preferencemi. Manželství ve skutečnosti přináší v mnoha ohledech do života člověka „kulturní šok“. Ve chvíli, kdy do sebe naše odlišnosti narazí, snadno vzniká dojem, že se jedná o obrovský problém. Odlíšnosti však většinou jako takové problémem manželství

nejdou. Bůh stvořil muže a ženy jinak naprosto záměrně. Chtěl, abychom své rozdíly vzájemně respektovali a zužitkovali je ke společnému prospěchu – nemáme se je snažit eliminovat (1. Korintským 12).

V manželství oslavujícím Boha dokážou manželé oceňovat svého partnera a vážit si ho nejen za to, co dělá, ale i za to, kým je. V průběhu manželství máme trvalou příležitost pomáhat svému partnerovi rozpoznávat věci, které v něm Bůh stvořil, a které na něm oceňuje a miluje, protože je člověk mnohdy sám u sebe nevidí. Obvykle není těžké všimnout si chyb toho druhého. Těžší už je rozpoznávat hodnotu věčných věcí, které do nás Bůh vložil. Rozpoznávání a pojmenovávání dobrých věcí v našem partnerovi a vzájemné povzbuzování posílí náš vztah spíše, než poukazování na chyby.

UPŘÍMNĚ SE ZAJÍMEJTE JEDEN O DRUHÉHO

Postupná ztráta zájmu o partnera a považování partnera za samozřejmost jsou běžné znaky uvadajícího manželství. Mnohým lidem začne unikat jednoduchý fakt, že pravá romantika spočívá v tom, že nás ten druhý stále fascinuje a zajímá. Když si nějaký pár užívá vzrušující fázi zamilovanosti, jsou jeden druhým zcela pohlceni. Visí si vzájemně na rtech a každou vhodnou příležitost využívají k tomu, aby jeden druhého lépe poznali. Důvěrnost (intimita) je definována jako cesta vzájemného poznávání se. Máme-li o druhého hluboký zájem a má-li on hluboký zájem o nás, cítíme se dobře, protože o nás někdo pečuje a miluje nás.

Pro udržení živé romantiky a vášně v manželství je zapotřebí, aby manželé zůstávali věrně oddáni tomu, že se budou vzájemně lépe a lépe poznávat. Jsou-li spolu lidé již delší dobu, snadno podlehnou mylné představě, že nezbyvá nic, co by mohli na tom druhém objevovat. Pravdou ovšem je, že nás Bůh stvořil tak úžasně a spletitě, že celý lidský život nestačí na to, abychom někoho skutečně plně poznali.

Jsem ženatý více než třicet dva let a stále o své manželce zjišťuji nové věci. A aby to bylo zajímavější ... moje žena se neustále mění. To je ovšem dobrá zpráva, protože podstatou pravé romantiky je, abych byl svou manželkou po celý život fascinován. Někdy mě svým chováním naprosto zmate. Není divu – jsme přece odlišní! Naučil jsem se však udržovat plamen našeho ohně živý tím, že se o ni cíleně zajímám a neustále hledám nové způsoby, jak jí dát na jevo, že ji shledávám atraktivní.

SOUSTŘEĎTE SE NA POZITIVA

V tomto padlém světě není nouze o negativa a problémy. Váš nedokonalý partner, který je stále v procesu proměny, vás bude často frustrovat, mařit vaše dobře připravené plány a může se pro vás stát trvalým zdrojem rozčarování. Každý den však máme jen omezený čas na přemýšlení. Jak tento čas využijeme, přitom zásadně

ovlivní naše prožitky a pocity.

Kupříkladu řekněme, že každý den máte k dispozici dvě hodiny na to, abyste přemýšleli o vašem manželství a partnerovi. Jestliže budete tři čtvrtiny tohoto času přemýšlet o věcech, které vás na něm otravují a jen čtvrtinu o tom, co se vám na něm líbí a čeho si vážíte, jaké k němu získáte city? Pravděpodobně třikrát více negativní než pozitivní!

Tím neříkám, že máme úplně ignorovat všechna negativa. Říkám, že my sami rozhodujeme o tom, jak naložíme s „aktivy“ svých myšlenek. To, jak naložíme s myšlením, které nám Bůh dal, významně ovlivní náš výsledný život. Lidé, kteří si své manželství užívají, obvykle tráví většinu času tím, že přemýšlí nad tím, co se jim na jejich manželství a partnerovi líbí, co na něm oceňují, proč ho milují a čeho si na něm váží (Filipským 4,8).

INVESTUJTE DO LIDÍ

Církev mnohdy nevědomky brzdí rozvoj úspěšných a zdravých manželství podvědomým zasíváním myšlenky, že jakmile se lidé jednou vezmou, stane se instituce manželství důležitější, než lidé, kteří ji tvoří. Oslavovat Krista naším životem i manželstvím vyžaduje oběti. Zásadní však je dbát o růst, rozvoj a spokojenost jednotlivců.

Manželství neexistuje odděleně od lidí, kteří je tvoří. Žádné manželství nemůže být zdravější, než lidé, kteří je reprezentují. Poté, co se dva lidé vezmou, je stále každý z nich plně zodpovědný za to, stát se vším, pro co jej Bůh stvořil a k čemu jej povolal. Manželskou smlouvou ke svým životům pouze přidali další entitu (manželství), o níž musí také pečovat a usilovat o její růst. Ve skutečnosti jsou však věční pouze lidé, nikoliv jejich manželský vztah (Matouš 22,29-30). Jestliže budeme chybně považovat instituci manželství za *důležitější* než lidi, kteří ji tvoří, povedeme je k tomu, aby se více zaměřili na věci dočasné než na věčné.

Ježíš řekl, že největším přikázáním je milovat celou svou bytostí Pána a milovat druhé *jako* sebe samé (Matouš 22,36-40). V kvalitním manželství lidé trvale hledají zdravou rovnováhu mezi tím, aby se dobře dařilo každému z manželů zvláště a současně prospíval i jejich společný vztah – s trvalým zaměřením na to, aby obojí přispívalo k naplňování Božích záměrů.

UČTE SE DOBRĚ KOMUNIKOVAT

Problémy v oblasti komunikace bývají nejčastěji uváděnou příčinou manželských problémů. Vzhledem ke složitosti a komplexnosti verbální komunikace se není čemu divit. Přidejte k už tak náročné „hře“, již je manželství, silné emoce, a komunikace se ještě více zkomplikuje!

Naopak páry, které jsou ve svém manželství hodně šťastné a spokojené, obvykle uvádí, že si spolu rády a často povídají. Jedním z efektivních způsobů, jak mohou manželé posílit pocit vzájemné

blízkosti, je sdílet se o své naděje, sny, radosti a vítězství. Opravdová důvěrnost spočívá ve vědomí toho, že je tu někdo pro vás a při vás. Proto se manželé potřebují vzájemně sdílet i o svých zklamáních, zraněních, výzvách a nezdarech.

Dobrou komunikaci mezi manžely vždy charakterizuje respekt a obezřetnost. Pamatujme, že ve hře jsou naše srdce, o nichž nám Bůh přikazuje, abychom je střežili nade vše (Příslaví 4,23). Mluvit citlivě a s rozmyslem je v komunikaci zásadní devizou. Člověk k tomu potřebuje trpělivost a musí pečlivě dbát na to, aby měli oba vyvážený prostor se vyjádřit. Základním principem komunikace je, že zatímco jeden člověk mluví, druhý mu naslouchá, a že se v mluvení a naslouchání lidé střídají. Tím dávají najevo svůj zájem a péči jeden o druhého.

Ačkoliv učit se mluvit srozumitelně a jasně je pro dobrou komunikaci velmi důležité, často bývá těžší učit se být dobrým posluchačem. K řadě komunikačních selhání dochází, když posluchač svůj zájem pouze předstírá, ale ve skutečnosti druhému nenaslouchá a jen čeká, až bude opět mluvit on. Namísto toho, aby se snažil druhého člověka pochopit, chystá si na něj protiargumenty anebo přemýšlí, jak mu co nejohravněji sdělit, že se mýlí. S takovým přístupem ale člověk druhému *nikdy* nevyjádří, že ho miluje a že mu na něm záleží. Vztah tím nebuduje, ale boří. Umění naslouchat spočívá v tom, že člověk věnuje plnou pozornost tomu, co mu ten druhý říká, snaží se mu porozumět a projevuje o něj upřímný zájem – nejen o to, co říká, *ale i* o to, jak se cítí. Upřímným nasloucháním svému partnerovi vyjadřujeme, že nám záleží na jeho myšlenkách a pocitech.

PRACUJTE JAKO TÝM

Jednou z častých taktik ďábla je dostat manžele do bodu, kdy jim sejde ze zřetele fakt, že jejich pravým nepřítelem je satan a začnou vidět nepřítele jeden v druhém. Jestliže mezi sebou začneme bojovat o moc ve snaze zvítězit (nebo neprohrát – což je v podstatě totéž), padli jsme do ďábových spárů. Písmo konstatuje, že vnitřně rozdělený dům nemůže obstát (Marek 3,23-25). Já osobně nevydávám doporučení pro manžele, jak se mají správně hádat (pravidla férového boje). Nechci bojovat proti své manželce – ona není mým nepřítelem. Chci, aby můj dům byl mírovou zónou.

Manželství je týmový sport. Muži a ženy potřebují věnovat pozornost svým odlišnostem. Avšak právě způsob, *jak* ke svým odlišnostem přistupují, odliší zdravé manželství od nezdravého. Satan by nás rád přesvědčil o tom, že z manželského sporu může vzejít jeden vítěz a jeden poražený. Jste-li však součástí nějakého týmu, buď celý váš tým vyhraje, nebo prohraje. Myšlenka na vítěze a poraženého v rámci jednoho manželství je iluzí pocházející přímo z pekla.

Namísto toho úspěšné manželské páry uplatňují princip, že nikdo nesmí prohrát, a že je absolutně nepřijatelné, aby se jeden či druhý

z partnerů cítil jako poražený. Pracují jako týmoví spoluhráči pod Pánovým vedením a dovolují Bohu, aby jim pomáhal nalézat řešení, která se budou líbit oběma. Překonávají své rozdíly způsobem, který oběma přináší nadpřirozený pokoj a vítězství.

Bůh nás někdy přivádí k východiskům, která se z lidského pohledu zdála být nemožná. Díky úžasné Boží milosti ale nemusíme být omezeni tím, co se zdá být možné z lidského pohledu. Náš Pán horlivě usiluje o naše osobní dobrodiní a o naši jednotu. Jestliže mu to dovolíme, sjednotí nás v sobě.

VYTVOŘTE IDEÁLNÍ MANŽELSKÉ PROSTŘEDÍ

Bůh nás stvořil s touhou po hlubokém a intenzivním důvěrném spojení. Žádný vztah není v této oblasti tak náchylný k výzvám jako manželství. Důvěrné spojení dvou lidí znamená, že vzájemně poznávají jeden druhého. To vyžaduje vysokou míru otevřenosti a zranitelnosti, což ovšem vyžaduje odvahu.

Jestliže člověk někoho miluje natolik, že mu otevře své srdce, otevře se tím zároveň reálné možnosti, že bude zraněn. Všichni jsme zažili nějaká zranění ve vztazích. Proto máme tendenci volit „důvěrnost na bezpečnou vzdálenost“. Navlečeme na sebe nejrůznější části zbroje, která nás má chránit před zraněními. Chceme-li však s někým prožívat skutečně důvěrné spojení, vyžaduje to naprostou otevřenost; jako v původním stavu, když lidé byli nazí, nestyděli se (Genesis 2,25) a nebáli se.

K tomu, aby se člověk uvolnil a otevřel natolik, že bude schopen důvěrného pouta, je zapotřebí, aby se cítil zcela bezpečně fyzicky, duševně, emočně i duchovně. 1. Janův 4,18 říká: „V lásce není strach, ale dokonalá láska strach zahání.“ Páry, které chtějí ve svém vztahu růst a prožívat uspokojivou a smysluplnou hloubku důvěrnosti, tento princip znají. Jejich prioritou je vytváření bezpečného manželského prostředí. Investují čas do toho, aby si vzájemně porozuměli v tom, co to pro každého z nich znamená a pracují – každý zvlášť i společně – na tom, aby toho docílili.

SJEDNOŤTE SE V BOŽÍCH ZÁMĚRECH

Bůh stvořil manželství proto, aby světu symbolicky reprezentovalo manželství mezi Kristem a jeho nevěstou, Církví (Efezským 5,32). Jeho plánem pro manželství je, aby bylo trvalé, stejně jako je trvalý jeho závazek vůči nám. Náš milující a věrný Pán nepochybně touží po tom, aby pro nás bylo manželství požehnáním, ještě více si však přeje, aby pro nás bylo pozitivním obrazem jeho vztahu k nám. Manželství bylo tedy od počátku ustanoveno s jasným záměrem – je nástrojem k uskutečňování Božích záměrů.

Úspěšné křesťanské manželské páry cíleně hledají, jak by mohly své manželství použít pro službu Bohu. Protože za naše životy Ježíš zaplatil vysokou cenu, nemůže být naše osobní štěstí a naplnění naším konečným cílem. Jedním z nejhlubších tajemství víry je

obětavý postoj společné služby, který nás spojuje se srdcem milujícího Otce, jenž nás touží zahrnovat svými úžasnými dary. Společně hledání toho, jak si nás Bůh chce používat při naplňování jeho záměrů a cílů – jako jednotlivce i společně jako pár – nám pomáhá objevit hluboce uspokojivý christocentrický smysl našeho manželství, který vysoce převyšuje *pouhý* pocit štěstí.

Náš Pán, stvořitel a vládce vesmíru, není pouze schopen milovat. Bůh je *podstatou* lásky (1. Janův 4,8). Chce pro svůj lid jen to nejlepší – osobně i vztahově. V něm docházejí naplnění naše nejhlubší touhy a přání. Tou největší nadějí, jakou můžeme ztracenému a strádajícímu světu nabídnout, je živý důkaz o věcech, které jsou možné v Kristu. Když Kristu dovolíme, aby cele naplnil naše životy, začneme jej odrážet samou podstatou naší bytosti. Pán bude skrze nás vyzařovat své světlo a staneme se slavným svědectvím o Kristu, zjevným všem lidem. Dokážete si představit, co by mohlo lidi přitahovat ke Kristu více, než životy křesťanů, kteří reálně zažívají vše, co je v Pánu možné – pravou svobodu, radost, moc a pokoj?

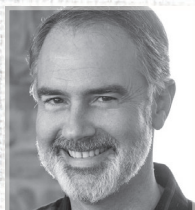
CÍRKEV MNOHDY NEVĚDOMKY BRZDÍ

rozvoj úspěšných a zdravých manželství podvědomým zasíváním myšlenky, že jakmile se lidé jednou vezmou, stane se instituce manželství důležitější, než lidé, kteří ji tvoří.

V dnešní kultuře narušených manželství lidé rychle ztrácejí naději v to, že je vůbec možné zažívat spokojené manželství po celý život. My však můžeme žít smysluplné životy ve společné službě Bohu po boku našich životních partnerů a s Boží pomocí pracovat na budování úžasných manželství. Tím společně svědčíme o tom, kým Bůh je a co je s ním možné. Když Bohu dovolíme, aby uchopil naše srdce a pomáhal nám růst v našich manželstvích, ve skutečnosti tím investujeme do růstu jeho království. Kráčet v manželství spolu s Kristem vede k vítězství na všech frontách.

Budeme-li jako církev usilovat o rozvoj zdravých christocentrických manželství a rodin, staneme se živým svědectvím pro společnost, která v této oblasti selhává, což vyvolá značnou pozornost. Vždyť kde jinde zažívají lidé úspěšná manželství? Nikde! Proto k nám lidé přicházejí a hledají pomoc a naději. Z Boží milosti jim můžeme nabídnout směr, možnosti, pomoc a naději.

ROBERT S. PAUL, člen prezidia a vedoucí manželský poradce Národního manželského institutu v Bransonu v Missouri

8 NÁVYKŮ

- ✓ RESPEKTUJTE SVÉ ODLIŠNOSTI
- ✓ UPŘÍMNĚ SE ZAJÍMEJTE JEDEN O DRUHÉHO
- ✓ SOUSTŘEĎTE SE NA POZITIVA
- ✓ INVESTUJTE DO LIDÍ
- ✓ UČTE SE DOBŘE KOMUNIKOVAT
- ✓ PRACUJTE JAKO TÝM
- ✓ VYTVOŘTE IDEÁLNÍ MANŽELSKÉ PROSTŘEDÍ
- ✓ SJEDNOŤTE SE V BOŽÍCH ZÁMĚRECH

SILNÉHO MANŽELSTVÍ

ZAPOJENÍ NEZADANÝCH LIDÍ DO BOŽÍ RODINY

Dennis Franck

Pastoři mají jedinečnou příležitost zasáhnout a pozitivním způsobem ovlivnit nezadané lidi. Zde jsou konkrétní strategie, které pastorům pomohou budovat církev přátelskou vůči svobodným lidem.

BOBOVA ZKUŠENOST – VRÁTÍ SE?

Bob dorazí do církve deset minut před začátkem shromáždění v naději, že si s někým popovídá a spadne z něj nervozita. Už sice uběhly tři roky od chvíle, kdy prvně vkročil do církve, jeho nedávné odloučení od manželky a blížící se rozvod jej však přivedly k rozhodnutí rozvinout hlubší duchovní život. Povšimne si ho hlouček lidí ve vstupní hale, pokračují však ve svém hovoru a hlasitě se něčemu smějí. Asi nemají čas...

Bob tiše vklouzne do zadní řady a doufá, že se s ním někdo dá do řeči. Lidé kolem něj ale hledí přímo vpřed, jako by byli v nějakém transu ... nebo se jen bojí promluvit na někoho, koho neznají?

Začíná shromáždění: „Vítejte v církvi First Church. Povstaňme. Dnes budeme zpívat o Boží lásce.“ Po několika písních a modlitbě vedoucí požádá lidi, aby se navzájem pozdravili. Bob se natáhne k někomu, kdo sedí před ním, ten už ale mluví s někým jiným.

Po deseti trapných sekundách jej osloví muž se ženou, kteří sedí vedle něj: „Vy jste tu nový? Přišel jste sám nebo je vaše manželka s vámi?“ Slovo *manželka* v něm rozvíří nepříjemné pocity. Zároveň Bobovi hlavou prolítne několik myšlenek. *Proč předpokládají, že jsem ženatý? Proč mi vůbec kladou tak osobní otázku? Připadám si tu jako páté kolo u vozu...*

Nepomůže ani následné oznámení o chystaném výjezdu pro bratry. Od kazatelny zaznívá připomínka, že proběhne už za měsíc, a že se manželky mohou těšit, že z něj jejich muži přijedou lépe vyzbrojeni budovat svá manželství. Boba zaplaví pocit osamění

a prázdnoty. Ukončit manželství nebyla jeho volba – manželka ho opustila kvůli jinému muži.

Bob stále doufá, že přijme nějaké povzbuzení alespoň z kázání, které mu snad pomůže vypořádat se s blížícím se rozvodem. Už téma kázání – „Rodina a manželství jsou Božím plánem pro tebe“ – jej vyděsí a v jeho průběhu Bob zažívá velkou bolest. Jeho manželství je na odpis.

Pastor zakončuje shromáždění tím, že požádá přítomné manželské páry a rodiny, aby společně povstaly k modlitbám. Bob si všimne, že celá řada dospělých zůstává sedět. Pomyslí si, že jsou buď svobodní, nebo s nimi jejich partner ten den nepřišel do církve. Ve výzvě však nezazní ani slovo o lidech, jejichž partner momentálně není přítomný v církvi. Shromáždění se Bobovi nelíbí a uvažuje nad tím, kdy – a zda vůbec – do této církve přijde znovu.

SANDYINA ZKUŠENOST – VRÁTÍ SE!

Sandy chodívala do církve jako malá holka, od její poslední návštěvy církve však už uplynulo čtrnáct let. Již delší dobu v sobě pociťuje vnitřní naléhavost navštívit církev, a tak se jednu neděli skutečně odhodlá do církve zajít. Jakmile vstoupí, pozdraví jí muž se ženou: „Jmenuji se Don a tohle je Mary. A jak se jmenujete vy?“ Jako svobodná si Sandy povšimne, že ti dva nemají snubní prsteny a pomyslí si, že je skvělé, že mezi těmi, kdo vítají příchozí, slouží dva svobodní lidé.

„Já jsem Sandy. Jsem tu jen na návštěvě.“

„Skvělé,“ odpoví Mary. „Chodí k nám spousta nových lidí. Jsme rádi, že jste tady. Nevadilo by vám, kdybychom si dnes sedli vedle vás?“

„No, asi ne... To by bylo fajn. Děkuju.“ Sandy si pomyslí, že je moc milé, že vedle ní chtějí sedět lidé, se kterými se ani nezná.

Don a Mary si povšimnou Sandyiných rozpaků v průběhu některých částí bohoslužby a krátce a jednoduše jí vysvětlí, proč jsou lidé nadšení, zvedají ruce nebo se hlasitě modlí.

„Vítáme vás, ať už jste se do této oblasti přestěhovali nedávno nebo zde žijete dlouho, ať jste sezdaní, rozvedení, anebo opakovaně sezdaní či svobodní. Jste součástí Boží rodiny a uděláme vše pro to, abychom vám pomohli cítit se její součástí.“

To zní hezky, pomyslí si Sandy. Skutečně potřebuji patřit k nějaké rodině, když je ta moje celých pět set mil odsud.

Po shromáždění se Don a Mary zeptají Sandy, jestli s nimi nechce jít na oběd. „S partou svobodných dospělých chodíváme v neděli společně na oběd,“ řekne Don. „Skoro vždycky se k nám přidá někdo nový. Budeme moc rádi, když půjdete s námi.“

To je skvělé, pomyslí si Mary, nedělní odpoledne bývají beztak docela prázdná. „Ano, půjdu. Děkuju.“ Sandy se seznámí s patnácti dalšími svobodnými dospělými. Dozví se, že se jednou týdně scházejí k diskusím a společenství a jednou až dvakrát do měsíce uspořádají nějakou společenskou akci. Zdá se jí, že právě tohle by mohla být skupina, ve které najde dobré přátele. Neděle je pro Sandy dobrým dnem.

NEZADANÍ LIDÉ

V každém městě žijí různí momentálně nezadaní lidé všech věkových skupin. Pojďme se podívat na jednotlivé typy svobodných dospělých, kteří mohou žít v našem okolí:

- dospělí, kteří se nikdy neoženili nebo nevdali,
- rozvedení,
- vdovy a vdovci,
- dospělí, kteří žijí sami,
- svobodné matky či otcové dětí do osmnácti let,
- lidé z nestandardních rodin (bez biologického otce a matky),
- lidé, jejichž první manželství skončilo rozvodem,
- lidé, jejichž druhé a další manželství skončilo rozvodem,
- lidé vychovávající děti různých biologických rodičů v důsledku několika manželství.

Lidé zápasí s manželstvím a výchovou dětí; bojují s nezaměstnaností a strachem; rychle za sebou zavírají dveře svých bytů a domů a nedovolují sousedům nahlédnout do svých srdcí a životů. Mnozí ztratili naději, že se jejich život může někdy zlepšit. Tito lidé zoufale potřebují, aby jim církev projevovala Boží lásku, mají-li se stát součástí její rodiny.

BUĎTE TĚMI, KDO PŘINESOU ZMĚNU

Vaše církev může být jiná tím, že bude ostatním prokazovat Boží lásku. Bobův příběh je typickou ukázkou zkušenosti, jakou zažívají svobodní v mnoha současných církvích. Bob jako svobodný dospělý potřeboval cítit, že se s ním počítá a že je součástí Boží rodiny. Potřeboval, aby mu ostatní pomohli zapojit se do společenství.

Všichni křesťané potřebují ke svému životu hluboké zakotvení v Boží rodině – zejména ti, kteří nemají přirozenou rodinu v důsledku úmrtí životního partnera, rozvodu či jiných důvodů, a ti, jejichž příbuzní žijí daleko.

Církev chce, aby se k nim připojovali noví lidé a cítili se být přijati. K tomu, aby toho však mohlo být dosaženo, je zapotřebí víc než jen tuto skutečnost znát. Svobodní dospělí potřebují, aby církev rozuměla tomu, že ne všichni dospělí žijí v manželství a ne všichni mají příbuzné, kteří žijí poblíž. Musíme si uvědomit, že nezadaní lidé touží zažívat přijetí více než manželé, kteří mají jednoho druhého. Církev musí pochopit, že svobodní dospělí berou velký užitek ze setkání s jinými svobodnými lidmi, s nimiž sdílejí společné zájmy a mají podobné potřeby. Lidé nežijící v manželství povzbudí, když vedení církve používá všeobíhající slovník, kterým rozpoznává různé typy stavů: sezdané, opakovaně sezdané, svobodné, rozvedené, žijící v odloučení, svobodné rodiče, atd.

Jak může vaše církev – Kristovy ruce, nohy a hlas – pomoci svobodným, rozvedeným a vdovcům cítit, že se mohou plnohodnotně začlenit? Jak jim může váš sbor pomoci přijít k poznání pravdy evangelia?

TIPY PRO KAŽDÉHO

Zde je několik základních tipů:

- Ať jsou mezi těmi, kdo vítají příchozí, svobodní i sezdaní lidé. Svobodní dospělí si zaslouží zažít hned v počátku své zkušenosti s církví vřelé přivítání od jiných svobodných dospělých.
- Nepředjímejte, že je někdo sezdaný. Jestliže je někdo v církvi sám, neznamená to automaticky, že jeho partner či partnerka zůstali doma. Podobně fakt, že spolu do církve přijdou dva lidé opačného pohlaví, ještě neznamená, že jsou manželé.
- Vyjadřujte zájem o druhé tím, že se jich zeptáte na jejich život, práci, rodinu, apod. Pokud se zdá, že jsou sami, nabídněte jim, že si sednete vedle nich. Jestliže jsou nezadaní, představte je dalším svobodným dospělým. Svobodní lidé prahnou po zdravých vztazích s ostatními lidmi.
- Nepředpokládejte, že jsou všichni obeznámeni se stylem uctívání a práce vaší církve. Vysvětlujte hostům ty části shromáždění, které by je mohly vyděsit.
- Pozvěte svobodného návštěvníka církve na oběd spolu s dalšími svobodnými dospělými, se kterými bude moci navázat přátelství.

TIPY PRO SEZDANÉ DOSPĚLÉ

V řadě církví fungují vzájemná přátelství mezi rodinami, je však mnohem těžší vztahově propojit svobodné dospělé s těmi, kteří žijí v manželství. Vztahy mezi těmito skupinami jsou buď slabé,

nebo vůbec neexistují. Rozhodněte se překlenout propast mezi se-zdanými a svobodnými dospělými.

Zvažte následující tipy:

- Odmítněte pokušení podezírat nezadaného člověka, že vám chce přebrat partnera. Svobodní dospělí ve skutečnosti naopak touží vidět vzor zdravých manželství.
- Nenaznačujte svobodným lidem, kdo by se k nim hodil, ani jim nekladte otázky typu: „Proč se tak šikovný člověk jako ty ještě neoženil?“
- Modlete se za nezadané a dejte jim na povzbuzení vědět, že se za ně modlíte.
- Odmítejte hloupé stereotypy – nezadaní lidé mají méně problémů, neustále se jen snaží někoho „sbalit“, jsou osamělí, jsou bohatí, atd.
- Pomáhejte rodičům samoživitelům s opravami věcí v domácnosti nebo hlídáním dětí, navštivte je v nemocnici, apod. Díky tomu pochopí, že lidem žijícím v manželství na nich záleží.
- Pozvěte svobodné lidi na návštěvu v období svátků.

Všichni křesťané potřebují ke svému životu hluboké zakotvení v Boží rodině

– zejména ti, kdo nemají přirozenou rodinu v důsledku úmrtí životního partnera, rozvodu či jiných důvodů, a ti, jejichž příbuzní žijí mnoho kilometrů od nich.

TIPY PRO PASTORY

- Pastoři mají jedinečnou příležitost zasáhnout a pozitivním způsobem ovlivnit svobodné dospělé. Zde jsou konkrétní strategie, které pastorům pomohou budovat církev přátelskou vůči svobodným lidem.
- Požádejte svobodné dospělé, aby na setkáních církve

svědčili o tom, jak jim církev nebo Pán pomohli.

- Povzbudte nezadané, aby sloužili ve všech oblastech služby církve. Apoštol Pavel v 1. Korintským 7,8 uvádí, že žil sám (alespoň během části své služby). Ve verších 26 až 35 vysvětluje, že pro službu je ve skutečnosti lepší být sám, protože svobodní lidé jsou flexibilnější a mají více času a volných prostředků než lidé žijící v manželství. Svobodný dospělý nemusí žádat partnera o svolení dávat desátky, přispívat na misi, vyrazit na misijní cestu, vést vyučování nedělní školy, apod.
- Vybízejte svobodné i se-zdané, aby se za sebe navzájem modlili. Zdůrazňujte skutečnost, že Ježíš byl tím nejlepším svobodným dospělým, který kdy žil.

Aplikování těchto principů velkou měrou přispěje k tomu, že se svobodní lidé budou cítit být nedílnou součástí církve, která klade důraz na manželství a rodinu a pomůže jim stát se součástí Boží rodiny. Pomáhejte svobodným dospělým zapojit se do rodiny, a to zejména těm, jejichž příbuzní žijí daleko a těm, kteří žádné příbuzné nemají.

ZALOŽTE SPECIÁLNÍ SKUPINKY

V každé církvi jsou nezadaní lidé. Kdo jsou? Kolik jich je? Jaký je jejich věk a z jakého důvodu jsou momentálně sami (dosud se neoženili či nevdali, jsou rozvedení nebo ovdověli)? Církev má často databáze s těmito informacemi k dispozici. Pokud ne, stačí v neděli poprosit lidi o vyplnění krátkého písemného dotazníku, ze kterého můžete zjistit věk, stav a počet svobodných i stáří jejich dětí. Tyto informace vám pomohou správně vyhodnotit, jak byste jim měli sloužit a jak tyto lidi můžete zapojit do aktivit vašeho sboru.

Některé církve mají dostatek zdrojů na to, aby byla založena cílená služba pro svobodné dospělé různých věkových kategorií (18-29, 30-40, 50-60) nebo skupinky pro lidi v určitých životních situacích (vdovce, svobodné rodiče, rozvedené, atd.). Lidé si určitě lépe porozumí s těmi, kdo jsou v podobné životní situaci. Více informací k tomuto tématu najdou anglicky mluvící čtenáři ve čtvrté a páté kapitole knihy *Reaching Single Adults — An Essential Guide for Ministry*, Baker Books, 2007 (www.singles.ag.org)

Všechny církve nebudou schopné rozebrat službu specificky zaměřenou na svobodné dospělé. Většina církví přesto může naplňovat některé duchovní, sociální, vzdělávací a vztahové potřeby svobodných. Postačí naplánovat pro ně několik speciálních aktivit. Jedna či více z následujících akcí jistě nezadané zaujme a bude pro ně požehnáním:

- vyučovací a diskusní skupinka jednou týdně
- společenská aktivita jednou měsíčně
- specializovaný seminář jednou za čtvrt roku
- evangelizační akce jednou za šest měsíců
- každoroční společný výjezd svobodných dospělých

ABSOLUTNÍ MINIMUM VĚCÍ, KTERÉ CÍRKEV MŮŽE UDĚLAT

Porozumění čtyřem níže uvedeným principům a jejich uvedení do praxe pomůže mladým dospělým cítit se nedílnou součástí církevní rodiny. Dodá uznání, povzbuzení a vědomí hodnoty lidem,

kteří nikdy nevstoupili do manželství, rozvedeným, vdovcům a svobodným rodičům, kteří obvykle tvoří třicet až padesát procent dospělých každé církve.

Rozpoznávejte svobodné dospělé ve vyučování a kázání. Výroky podobné následujícím dodávají nezadaným lidem vědomí vlastní hodnoty: „Ať už jste sezdaní, v novém manželství, svobodní nebo nezadaní, jste v naší církvi srdečně vítáni. Ježíš žil efektivní život jako svobodný dospělý a my vám chceme pomoci objevit váš plný potenciál, abyste i vy žili plodné životy.“

Uvádějte příklady svobodných dospělých v Písmu. Ježíš, Pavel (1. Korintským 7,8), Jan Křtitel a Jeremjáš byli svobodní. Ezechiel byl vdovec. Marie, Marta, Anna, samařská žena, Marie Magdalská, Hagar, Dína, Miriam, Noemi a Vašti byly buď svobodné, nebo se dostaly do svobodného stavu opakovaně.

Podporujte materiálně a finančně svobodné matky. Zaplatte a zařídte jim výměnu oleje v autě, opravy domu i auta, zajistěte jim zdarma hlídání dětí během speciálních akcí, příležitostně jim pomozte finančně, uspořádejte pro ně vánoční večírek s dárky, apod. To všechno jsou vynikající způsoby, jakými jim můžete prokázat Kristovu lásku.

Povzbudte svobodné dospělé k návštěvám akcí pro svobodné pořádaných jinými církvemi, přestože mají svou domovskou církev u vás. V přibližně dvaceti procentech všech sborů funguje nějaký druh služby pro svobodné lidi. Řadě svobodných dospělých vyhovuje navštěvovat službu pro svobodné v jiné církvi, zatímco zůstávají věrni svému domovskému sboru. Zároveň je důležité, aby církve se službou pro svobodné, jíž se účastní lidé z jiných sborů, pravidelně vysílaly správný signál: „Nesnažíme se vás přetáhnout k nám do církve. Jste-li součástí jiného sboru, účastněte se jeho nedělních shromáždění a podporujte jej svými modlitbami, službou a financemi.“

Inspirujte vaši církev k tomu zasahovat svobodné dospělé, sloužit jim a pomáhat jim zapojit se do služby. Populace nezadaných lidí je příliš početná na to, abychom si mohli dovolit opomíjet ji a jejich schopnosti a talenty příliš vzácné na to, abychom si je mohli dovolit promarnit. Talenty a kreativita svobodných dospělých mohou být pro vaši církev požehnáním v každé oblasti služby. Církve, která ignoruje svobodné dospělé, podkopává jejich přítomnost a ztěžuje jim jejich budoucnost.

Dennis Franck, zakladatel služby *Franck Insights*, je spisovatelem, odborným poradcem a řečníkem v různých denominacích, službách a církvích v oblasti služby svobodným dospělým. Je bývalým ředitelem Služby svobodným dospělým v církvi Assemblies of God v USA.

MÝTY A STEREOTYPY: ČEMU VĚŘÍTE?

- **Nezadaní lidé jsou osamělí.** V některých případech to je pravda, ale k osamělosti není zapotřebí být svobodný. Také někteří sezdaní lidé jsou osamělí.
- **Nezadaní lidé se chtějí ženit a vdávat.** Někteří ano. Jiní jsou však ve svém stavu šťastní, užívají si časovou volnost, možnost svobodně utrácet peníze a svobodu rozhodování. Jestliže si hledají životního partnera, měli by si ho hledat v církvi a ne ve světě.
- **Nezadaní muži jsou nezodpovědní.** Někteří ano, jiní ne. Také někteří ženatí muži jsou nezodpovědní.
- **Nezadaní lidé zažívají sexuální frustraci.** Mnozí se po smrti manžela/manželky nebo rozvodu učí žít životním stylem celibátu. Pomáhá vaše církev těmto lidem zvyknout si na jejich novou situaci?
- **Nezadaní lidé mají méně problémů než lidé žijící v manželství.** Ani ne. Je to spíše jiný druh problémů. Svobodní a sezdaní mají své sady problémů.
- **Nezadaní lidé se bojí závazku.** Tento výrok je pokusem vysvětlit, proč se hodně lidí nežení a nevdává. Není však pravdivý. Svobodní dospělí odkládají vstup do manželství z nepřeborné řady rozličných důvodů.
- **Nezadaní lidé mají více času než lidé žijící v manželství.** To opět není pravda. Nezadaní lidé se musí starat o domácnost sami a nemají partnera, který by jim s tím pomohl.
- **Nezadaní lidé mohou představovat hrozbu pro manželské páry.** To je téměř vždy nepodložená obava. Obvykle je to jen subjektivní pocit sezdaného člověka, který svým postojem může ve finále odradit svobodného a ohrozit svůj vztah s ním.
- **Nezadaní lidé nejsou úplní, dokud nevstoupí do manželství.** V důsledku důrazu církve na manželství a rodinu se svobodní dospělí mohou cítit jako poloviční lidé. Manželství nečiní nikoho úplným. „V něm jsme naplnění“ (Koloským 2,10).
- **Nezadaní lidé mají více peněz než lidé žijící v manželství.** Jen někteří mají dobré příjmy. Většina mladých dospělých však dosud nedosáhla svého nejproduktivnějšího věku. Rozvedené ženy často zažívají pokles příjmů. Svobodní rodiče zápasí o přežití. Mnoho vdovců a vdov žije z nízké renty.

Dennis Franck

CO KDYŽ „SINGLES“ POTŘEBUJÍ VÍCE POROZUMĚNÍ ?

Lumír Folvarčný

Často je potkáváme

Jednotlivce, kteří z nějakého důvodu nežijí v manželství, potkááme všude kolem nás a nejinak tomu je v církvi. Jistě jste s nimi hovořili nebo o nich slyšeli. O koho vlastně jde? Někomu zemřel životní partner, a ve sboru jste se za něj modlili. Obětavá sestra z vašeho společenství si prošla manželskou krizí, bolestnou zkušeností, která skončila rozpadem manželství. Rádi byste ji potěšili, ale nevíte jak na to. Občas si všimneme, že někdo z našich sborových „mládežníků“ překročil věk pětadvaceti let a „nic“ - žádný vztah, ani zamilovanost není na obzoru. Tito lidé žijí mezi námi, známe je, modlí se společně s námi, slouží našim dětem na besídkách a někdy se necítí v přítomnosti rodin s dětmi zrovna pohodlně. Položím vám otázku: Jak tyto singles vnímáme? Myslíme si, že jejich život je o něco ochuzen? Je pro ně samota těžká nebo ji přijímají jako požehnaní? Mezi námi jsou jednotlivci, kteří by jim rádi někoho našli. Je to pěkný záměr, ale ne vždy snadný. Možná budeme překvapeni, ale ne všichni protějšek hledají. Tito bratři a sestry budí ve sborech pozornost, která je mnohdy netěší. Co pro ně můžeme udělat? Zkusme jim někdy naslouchat a více porozumět. Kdy jste pozvali singles na oběd nebo rozhovor u kávy? Jsou to lidé jako my, a pokud cítí, že jim je někdo ochoten naslouchat, rádi se sdílí o svých radostech a strastech. V něčem nás mohou poučit, inspirovat a pomoci nám vidět věci z jiného úhlu.

Tvoří již pětinu domácností v ČR

Podle výsledků Sčítání lidu, domů a bytů 2011 žilo v České republice 1 214 201 osob samostatně jako jednotlivci v domácnostech. Nejpočetnější skupinu tvořili senioři. Specifickou kategorií pak jsou osoby v mladší věkové skupině (dvacet až třicet devět let), tzv. singles, kterých bylo k 26. 3. 2011 sečteno již více než tři sta tisíc. Vývoj počtu domácností singles má vzrůstající tendenci s velmi dynamickým nárůstem. Celkově zastoupení singles přesáhlo v roce 2011 jednu pětinu všech hospodařících domácností jednotlivců.

V současnosti narostl v USA počet singles na nedělních bohoslužbách na padesát procent návštěvníků. Jak tomu je v našich sborech? Zkusme se někdy v neděli podívat kolem sebe a možná budeme překvapeni.

Sociologové se shodují, že velký rozvrat rodinného života začal sexuální revolucí v šedesátých letech a od té doby neustále pokračuje. Za povšimnutí stojí, že dnes roste procento populace, která trpí různými psychózami a neurózami. Vyrůstá zájem o psychiatrii a psychology, kteří mají práce dost a jsou přetížení. Demografická křivka klesá, a není se co divit, že počet singles narůstá. Mnozí z nich dávají přednost pohodlnému životu, „užívání si“ a kariéře.

Po rodinném životě netouží. Jsou vlastně produktem doby, která vyznává kult mladosti. Zatímco dříve se ctily moudrost a vyzralost starší generace, dnes se do popředí snaží dostat průbojně a vzdělané mládež.

Jsou tu i takoví, kteří zůstávají svobodní nedobrovolně. Buď nenašli vhodného partnera – nebo si prostě nevěří, že by rodinný život zvládli. Počet jednotlivců, kteří zdravou a fungující rodinu nikdy nezakusili, neustále narůstá. Dnes jsou lidé povzbuzováni k postoji „vše si užij“. Není se co divit, že je život v manželství neláká. Časem však většina singles nakonec přece jen zjistí, že něco není v pořádku. Nenajde-li člověk odvahu vstoupit do závazného vztahu, tak nastává hledání správného domácího mazlíčka. Většinová volba je pes.

Je možné propojit dva světy?

Většina účastníků života církve žije v manželství. Čteme-li Písmo pozorně od počátku, narazíme na verš, kde Bůh konstatuje, že samota není moc fajn pro život. 1. Mojžíšova 2,18 říká: *I řekl Hospodin Bůh: „Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou.“* Adam dostal za pomocnici Evu. To je jeden z důvodů, proč většinově přijímáme názor, že manželství je to správné uspořádání. Rodinný život tak nějak ke křesťanství patří. Manželství je považováno za měřítko zralosti a dospělosti. Mít děti a vychovávat další generaci je to správné. Děti, které vyrostly ve funkčních křesťanských rodinách, mají tento vzorec chování v sobě. Plánují a očekávají, že jednoho dne se zamilují a také vstoupí do manželství stejně jako jejich rodiče. V rodině člověk netrpí samotou. Máme kolem sebe své blízké a učíme se společně vycházet a vzájemně si pomáhat.

Příznem si, že někdy singles jedincům nerozumíme. Druhá strana, která si žije svůj singl život, se zase dívá na manželské páry jako na podivíny. Údajně jsou zahleděni jen do sebe a svých rodin. Děti pro ně nejsou rodinné stříbro, ale zlato. Stále nemají čas, a údajně nejsou ochotni pomáhat druhým (především nezadaným). K tomu někdy ironicky dodávají, že se rodiny chovají povýšeně a dávají najevo, jak si užívají Božího požehnání. Mám pocit, že jde o zklamání na obou stranách. V našich církevních společenstvích potřebujeme ochotu hledat k sobě navzájem cestu. Jak na to? Apoštolská církev začala pořádat před třemi lety pobyty pro nezadané. Je to skvělá aktivita, kde se manželské páry učí sloužit singles. Osobně musím konstatovat, že mi tyto pobyty pomohly porozumět osamělým jedincům mezi námi. Poznal jsem mezi nimi citlivé duše, které milují Ježíše Krista, chtějí Bohu sloužit a trochu se potřebují vyrovnat se svou životní situací. Jsem Bohu vděčný za vztahy, které jsem si mohl vytvořit. Životní příběhy, které jsem slyšel, mě vedly k zamyšlení. Prožili zklamání ve vztahu, bolesti rozvodu, odmítnutí, samotou a mají obavu z nového vztahu. Bojují své boje a nevzdávají se. V mých očích to jsou hrdinové. Napadne vás, že toto je jiná rovina života, než ta, kde se vše točí kolem rodiny. Po této zkušenosti začnete v modlitbách děkovat Bohu za své manželství. Cílem těchto pobytů je vytvořit prostor pro přátelství, seznámení se, budování vztahu a propojení světa rodin a singles.

Existuje citlivý přístup?

Při běžném pozorování života církve si všimneme, že místní společenství často nabízí setkávání, která podporují rodinný život - předmanželskou přípravu, manželské poradenství, seminá-

ře o výchově dětí. Dokonce moderní témata: „Jak zvládnout krizi středního věku“ a „Umění společně zestárnout“ jsou zaměřena na rodiny a manželství. Společné rozhovory rodičů o životě po odchodu dětí z domova tzv. „Prázdné hnízdo“, také nejsou téma pro singles. Ovdovělí a rozvedení, kteří mají doma děti, se ještě docela dokážou adaptovat v prostředí rodin. Svobodní však hledají v církvi jiná témata a aktivity. Co s tím uděláme? Uvidíme jejich potřeby a začneme na ně adekvátně reagovat? Manželství není lék pro všechny. Někteří se cítí ve svém singles životě dobře. Vyhovuje jim svoboda, nevázanost a dostatek času pro službu Bohu. Máme je snad za to odsuzovat? Jistěže ne. Pojďme se v této souvislosti zamyslet nad několika argumenty:

1. Písmo počítá se svobodným životem. Apoštol Pavel jej dokonce v sedmé kapitole 1. Korintským upřednostňuje před manželstvím. Mimo manželství nežijí jen lidé se zvláštním obdarováním. Někdy jde jen o sečtení nákladu na křesťanský život a vědomé rozhodnutí: *„Zkrátka, kdo se žení, dělá dobře, a kdo se nežení, dělá ještě lépe“* (1. Korintským 7,38). Není důvod litovat singles, stejně je to nepotěší.

2. Opravdové vydání se Kristu může být pro někoho velmi hluboké. Manželství nebo partnerský vztah jim potom připadá jako prvek, který narušuje vztah lásky ke Kristu. Je to radikální postoj, ale má podklad v Písmu.

3. Požadavek na manželství služebníků není absolutní. Na první pohled to vypadá, že mezi požadavky na služebníky - diakony a starší je také manželský život. Z toho plyne další úvaha: Chci-li sloužit Bohu, musím vstoupit do manželství, protože 1. Timoteovi říká, že *„nedovede-li někdo vést svou rodinu, jak se bude starat o Boží církev?“* (1. Timoteovi 3,5). Je to však správná úvaha? Jak se budeme v této souvislosti dívat na Pána Ježíše, prorokyni Annu, Simeona nebo apoštola Pavla? Ne každý považuje manželství za smysluplnou volbu.

4. Některá rozhodnutí vyžadují dlouhodobější proces. Je-li někdo v oblasti vztahů nerozhodný, nepomůžou mu otázky typu: „Kdy si někoho najdeš? Jen abys nepřebral... Kdy do toho praščíš?“ Nerozhodní lidé si nejsou jistí ve své volbě, obávají se následků volby a zodpovědnosti. Mojžíš učil Jozua rozhodnosti. Co my? Kritizovat nerozhodné je snadné, ale učit druhé rozhodnosti je těžký úkol. Pomůžeme v církvi nerozhodným?

Závěrem chci povzbudit manželské páry - udělejte si čas pro budování přátelství se singles. Potřebují naši lásku a porozumění.

Lumír Folvarčný je pastorem sboru Apoštolské církve v Karvině od jeho vzniku v roce 1991 a seniorem Moravskoslezské oblasti AC. Je ženatý, s manželkou Ilonou mají dvě dcery.

MUŽI PRO 21. STOLETÍ

Peter Kozic

Co je Boží vůle pro muže a manžely v rodinách, kde žijí? Je pravdou, že společnost, které jsme součástí, se v dnešní době stále více vzdaluje od Boha a jeho principů. Proto je úloha mužů a otců v dnešních rodinách nenahraditelná a velmi potřebná. Tento článek nepřináší nic revolučního ani převratného, je však shrnutím těch ponaučení, která najdeme v Božím slově. Okolní společnost nám totiž nabízí mnoho příkladů, jak funguje rodina, muži a otce, ale to jsou příklady, které nevycházejí z Božích principů. Je nutné, aby Boží slovo bylo normou pro muže a otce, kteří milují Ježíše Krista. Kniha Deuteronomium nás k tomu povzbuzuje následujícími slovy: *„Jenom si dej pozor a velice se střež zapomenout na věci, které jsi viděl na vlastní oči, aby nevytizely z tvého srdce po všechny dny tvého života. Seznam s nimi své syny i vnuky. Nezapomeň na den, kdy jsi stál před Hospodínem, svým Bohem, na Chorebu, kdy mi řekl Hospodin: „Shromáždí mi lid a dám jim slyšet svá slova, aby se mě naučili bát po všechny dny svého života na zemi a učili tomu i své syny.“* (Deuteronomium 4,9-10)

Osobně nejsem expert na manželství a otcovství. Třicet sedm let manželského života mne však obohatilo o určité zkušenosti, které bych s vámi rád sdílel. Ne vždy pro mne za ta léta manželství bylo lehké být dobrým manželem a otcem. Ovšem právě věci, které se zdály komplikované či téměř nepřekonatelné, mne nakonec díky pomocné ruce Ducha svatého budovaly a připravovaly na to, jak v manželství a otcovství uspět. Stále si připomínám, že Bůh mi svěřil zodpovědnost a očekává ode mne, že budu bohabojným, trpělivým a milujícím manželem a otcem. Přesně tak, jak k tomu vybízí Boží slovo v knize Jozue: *Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda božstvům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou Eufratem, nebo božstvům Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.*“ (Jozue 24,15). Toto slovo jsem se snažil mít při budování našeho vlastního domova stále na paměti. Pomohlo mi k tomu několik principů:

Milujte svou manželku a matku svých dětí

Jestli chci být dobrým manželem a otcem, to nejlepší, co mohu udělat pro svoje děti, je milovat jejich matku. Apoštol Pavel nám dává cennou radu v knize Efezským: *„Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná. Proto i muži mají milovat své ženy jako své vlastní tělo. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe.“* (Efezským 5,25-28) Z našich dětí vyrostou dobří křesťané, pokud budou doma zažívat bezpečí a stabilitu, budou vyrůstat v rodině, kde vládne jednota, pokoj, porozumění a láska, kterou manžel prokazuje ženě a dětem. Tato láska se projevuje rozličným způsobem. Například tak, že pomáháš manželce s domácími pracemi. Já osobně jsem v tomto musel změnit přístup. Když mne naše dcery viděly, jak jsem začal umývat nádobí, nepřestávaly se divit! To je krásný příklad, jak konkrétně se můžeme změnit a prokázat lásku svým protějškům – uděláme pro ně to, co pro nás není tak běžné. Podobným příkladem mohou být společné nákupy. V minulosti jsem neměl nakupování v oblíbené, Bůh mi však naznačil, že pokud chci manželce projevovat lásku,

musím udělat něco, co i ona má ráda. Nejsou to možná velké věci, ale dokážou v našich manželstvích dělat doslova zázraky. A pomáhají nám naplňovat úlohu milujících manželů a otců.

Najděte si příležitost trávit čas se svou rodinou

Čas, který strávíte se svou rodinou, je nejlépe investovaný hned po čase stráveném s Bohem. Dovedu si představit, že se teď zamyslíte nad otázkou: „A kde ten čas vzít? Vždyť já žádný takový čas nemám.“ Dovolte mi podotknout, že tomu nevěřím. Hned po Bohu je naše rodina tím nejdůležitějším, co máme. A proto by naše pracovní rozvrhy a kalendáře podle toho měly vypadat. Čím více trávíme čas s rodinou, tím více vlivu máme na její členy. A tím vlastně naplňujeme naše povolání být dobrým manželem a otcem. Boží slovo nás v této souvislosti vyzývá k tomu, že (obzvláště jako vedoucí) máme dobře vést svou rodinu a mít děti poslušné a počestné (1. Timoteovi 3,4). Pokud například vaše děti navštěvují nějaké kroužky či tréninkové aktivity, zajděte tam někdy. Bude to rozumně investovaný čas a vaše děti na to nikdy nezapomenou. Naplánujte také nějaké projekty, kde se zapojí celá vaše rodina. Velmi vás to sblíží. Nemyslím teď pouze letní dovolenou, nýbrž i aktivitu pracovního charakteru. Společná práce dětem neuškodí, naopak je může zbudovat.

Během svého života jsem ještě nepotkal člověka, který by mi řekl: „Velmi lituji toho, že jsem se svou rodinou trávil tolik času.“ Naopak. Vždy jsem slyšel, že by si lidé bývali přáli strávit s rodinou více času, než tomu bylo ve skutečnosti.

Buďte dobrým příkladem

Nikdy nepoužívejte větu: „Dělej, co ti říkám, a ne to, co mne vidíš dělat.“ Nevyžadujte od dětí, aby nekřičely, když vás samotného křičet vidí. Nechtějte po nich, aby byly pracovitě, když vy sami jste líní. Abychom mohli být v roli manžela a otce požehnáním, musíme být zároveň dobrým příkladem. Náš způsob života je tím nejlepším kázáním. V 1. listu Timoteovi je napsáno: „Nikdo at' tebou nepohrdá proto, že jsi mladý; ale těm, kdo věří, buď vzorem v řeči, v chování, v lásce, ve víře, v čistotě.“ (1 Timoteova 4,12) Toto slovo je především pro církve, ale můžeme je aplikovat i pro rodinu a pro každého jednoho z nás, otců a manželů.

Když byly naše dcery školou povinné a žily s námi v jedné domácnosti, měli jsme k dispozici zhruba osmnáct let, abychom je mohli jako rodiče ovlivnit. A ony mohly pozorovat, jak s manželkou jednáme a co děláme. Za celou tu dobu nezameškaly zbytečně ve škole ani hodinu. Viděly totiž náš příklad. Rodiče mají velký vliv na výchovu svých dětí, proto pro ně buďte příkladem. Připravme své děti na to, aby byly schopny nejen přežít, ale v plnosti žít v tomto světě, který skrývá tolik nástrah. Každému z nás byla v tomto ohledu dána velká zodpovědnost být vzorem a příkladem. Kéž by naše děti nemusely procházet časy hledání a tápaní a mohly mít stejný vztah s Bohem, jako jejich otec, resp. rodiče.

Dbejte na kázeň

Žijeme v době, kdy se někteří lidé bojí kázat své děti. Doléhá na ně totiž tlak okolí. Je pravdou, že se i dnes vyskytují případy, kdy otcové, resp. rodiče, zacházejí příliš daleko a dochází ke zneužívání rodičovské autority. Nemělo by nás to však vést k tomu, že nebudeme své děti vychovávat v kázni a dbát, aby z nich vyrostli zralí, bohabojní lidé, kteří jsou připraveni sloužit našemu Pánu. V knize Přísloví nalezneme odkazy, které nás k výchově v kázni vybízejí (např. Přísloví 22,15 a 13,24). Často jsem slyšel, že někteří otcové milují své děti natolik, že je nechtějí kázat. Musím vám říct, že kázeň je ve výchově nutná. List Židům k tomu dodává: „Což jste zapomněli na slova, jimiž vás Bůh povzbuzuje jako své syny: „Synu

můj, podrobuj se kázni Páně a neklesej na mysl, když tě kárá. Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna. Podvolujte se jeho výchově; Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychoval? Jste-li bez takové výchovy, jaké se dostává všem synům, pak nejste synové, ale cizí děti.“ (Židům 12,5-8) Ještě jsem neslyšel, že by někdo řekl: „Velmi mne trápí, že mne rodiče nepotrestali za to, co jsem nedělal správně.“ A myslím, že ani od svých dětí něco podobného neuslyšíte.

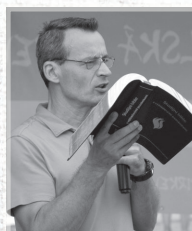

Duchovně vedte rodinu

V knize Deuteronomium čteme tato slova: „A tato slova, která ti dnes přikazují, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat.“ (Deuteronomium 6,6-7) Vyučovat Boží slovo, číst je a vyprávět ho je naší povinností. Ti z vás, kdo tyto věci v rodině nepraktikují, by měli začít. Nyní je ten správný čas. Je naší povinností vést duchovně rodinu, které nám Bůh svěřil. Kniha Žalmů v této souvislosti říká: Stanovil svědectví v Jákobovi, vydal zákon v Izraeli a přikázal našim otcům, aby s tím seznamovali své syny, aby o tom vědělo budoucí pokolení, synové, kteří se zrodí. Ti to budou dále vyprávět svým synům, aby složili důvěru v Boha a na Boží skutky nezapomínali, aby zachovávali vždy jeho přikázání... (Žalm 78,5-7) Je to naše Bohem svěřená úloha, abychom své děti seznamovali se vším, co Bůh očekává a vyžaduje. Jak říkají úvodní slova této pasáže. Vést duchovně rodinu je úkol a zodpovědnost pro otce.

Na závěr mi dovolte připomenout, že Pán nám dal vše, co potřebujeme, abychom byli dobří, bohabojní a spravedliví otcové a manželé. Pro každého z nás je tu kniha knih, Bible, kde najdeme rady, jak být dobrými a úspěšnými učiteli pod vedením našeho Pána Ježíše Krista. Berme tyto rady vážně. Naše manželky a děti očekávají, že budeme dělat to, k čemu jsme byli stvořeni a povoláni. Milovat je, trávit s nimi čas, být jim dobrým příkladem, vychovávat a duchovně vést. Já však, i můj dům, budeme sloužit Hospodinu.

Peter Kozic slouží spolu s manželkou Janou jako misionáři Assemblies of God USA v České republice. Mají tři dcery a pět vnoučat. Peter má na srdci službu mužům v Apoštolské církvi.

JEDINEČNÁ SLUŽBA MATEK

Marcia Lednický

Co se vám vybaví, když se řekne „domov“? Vystane vám v myslí, že ještě musíte uvařit oběd, umýt nádobí, vyprat prádlo nebo zamést schody? Nebo vám slovo „domov“ navozuje pocit lásky, tepla a rodinné soudržnosti? Řada žen má v současné době své zaměstnání. Přesto neexistuje lepší profese, než být královnou domácnosti. Tato role naplňuje emocionální potřeby žen a je pro ně zcela jedinečnou příležitostí ke službě. Být matkou je jedno z nejdůležitějších povolání na světě, které ženě přináší veliké uspokojení. Vyžaduje, aby do něj vložila veškerou svou lásku, sílu a moudrost. Matka je ředitelkou textilní továrny, vedoucí prádelny, majitelkou restaurace, psychologickou poradkyní, domovnicí, řidičkou taxi-slужby a lékařkou na pohotovosti. Je ošetřovatelkou zvířat v zoo, která se stará o všechny domácí mazlíčky, rozhodčí, soudcem a porotou, která musí rozsoudit všechny domácí spory. Dámy, jste prostě báječné!

Podívejme se na jeden aspekt rodinného života, který je mimořádně důležitý a o kterém Písmo opakovaně vyučuje. Řeč je o výchově dětí. Bohužel jsou to právě děti služebníků, kdo často mají pocit, že zřejmě nejsou příliš důležité. Jejich rodiče jsou totiž zaneprázdněni naplňováním potřeb všech ostatních lidí a neuvědomují si, že jejich vlastní děti od nich potřebují vnímat lásku a osobní pozornost.

Co tedy mohu udělat pro to, aby moje děti milovaly Boha a službu, do které nás Bůh povolal? I kdybyste cítili velice silné povolání do služby v církvi, nikdy nesmíte přehlížet potřeby své rodiny. Vaše děti potřebují dobrou matku mnohem více, než vaše církve další dobrovolníci. Péče o děti je úkol, který vám byl svěřen Bohem. Bude-li domácí život pastorské rodiny neuspořádaný a chaotický, nebude moci církve dělat valné pokroky. Upřímná láska musí být projeována na prvním místě v rodině. Právě v ní si dítě začne uvědomovat, že je milováno. Nebo naopak, že je milováno méně, než druzí. Právě v rodině se láska projeví nejvíce. A právě tam se také ukáže, jestli je láska zastíňována jinými povinnostmi. V rodině člověk získává hluboké citové zázemí spojené s pocitem bezpečí anebo naopak pocit nejistoty. Tam získává pocit důvěry anebo naopak vnímá podezřívavost.

Podívejme se nyní na několik bodů, které vám pomohou vypěstovat ve vašich dětech lásku k Bohu a ke službě církve.

1. BUĎTE DOBRU MATKOU

Ze všech sil své děti milujte. Láska a opravdová péče

dodávají dětem pocit bezpečí. Rodiče by měli při každé možné příležitosti děti objímat a povzbuzovat je. To vás nic nestojí, jen váš čas a pozornost. Mám jednu vzácnou osobní vzpomínku. Naše malá dcera, která je teď už s Ježíšem, mi jednou řekla něco, na co nikdy nezapomenu. Často jsem jí jen tak říkávala: „Missy, víš co?“ Odpověděla: „Co?“ „Mám tě ráda!“ Jednoho dne jsem jí řekla: „Missy, víš co?“ Odpověděla: „Vím.“ „Co?“ zeptala jsem se. „Máš mě ráda!“ Všechny matky si někdy kladou otázku, zda doma vytvářejí dostatečnou atmosféru lásky, proto pro mě byla její slova vzácnější nad zlato.

Travte spolu čas. Udělejte si každý den čas na to být se svými dětmi. Učte je dovednostem, které jim pomohou v jejich budoucím životě. Dámy mohou například naučit své milé dcery vařit. Jejich budoucí manželé jim za to jistě poděkují! Tento článek je zaměřen především na matky, ale samozřejmě, že i otcové by měli učit své syny rozvíjet schopnosti, které se jim budou v dospělosti hodit. Často je mnohem jednodušší udělat si nějaký úkol sám, když ale zapojíte své děti, učíte je dovednostem, které se jim budou v životě hodit. A navíc tím vytváříte vzpomínky na celý život. Nikdy nezapomenu na chvíle, kdy se mnou naše malá Mischelle v kuchyni pekla sušenky. Mouka byla úplně všude. Užily jsme si tolik legrace! Někdy se vám stane, že jste právě uprostřed plnění vašich domácích povinností, když vtom vás vaše dítě vyruší: „Mami, podívej se na tohle!“ nebo „Pojď si se mnou hrát!“ nebo „Můžu ti pomoci?“ Tím vám říkají, že jste pro ně vzácnou osobou. Stojí jim za to trávit s vámi čas. Jste pro ně speciální. Milují vás.

Za dobu mého života se kultura společnosti hodně proměnila. Když jsem byla mladší, neměli jsme doma ještě ani televizi. Mobilní telefony neexistovaly. Dnes existuje příliš mnoho věcí, které nás okrádají o chvíle trávené v rodinném kruhu. Matky musí bedlivě střežit čas, který mají k dispozici. Z kojence se velmi rychle stane batole, z batolete školák, ze školáka dospívající a dříve než se otočíte, bude vaše dítě pryč z domu za prací, vzděláním nebo vstupem do manželství.

Jako rodiče si musíme trvale připomínat, že nesmíme dovolit televizi, aby ovládala náš čas, a nesmíme ji používat k hlídání dětí. Můžeme promarnit spoustu vzácného času a příležitostí ovlivňovat své děti a uvědomit si to až ve chvíli, kdy už je příliš pozdě.

V dnešní době je hlavním komunikačním prostředkem mezi rodiči a dětmi mobilní telefon. Naneštěstí se z něj pro některé stala náhražka osobních vztahů, která potlačuje pravé poznání radostí domova a rodinného života.

Budujte v dětech vědomí vlastní hodnoty. Pozitivní pohled na sebe sama je klíčovým faktorem duševního zdraví každého člověka. S tím, jak děti odrůstají, vyhledávejte příležitosti dávat jim takové úkoly, jejichž dokončení je povzbudí a pomůže jim lépe porozumět jejich vlastní hodnotě. Zároveň je důležité pamatovat na to, abyste jim zadávali domácí práce a povinnosti odpovídající vždy jejich věku. Nechcete přece vychovat neukázněné a líné děti!

Dny a roky, během nichž můžete investovat do svých dětí a věst je ke vztahu s Bohem, vám velmi rychle utečou. Považujte proto každý den za speciální požehnání a za jedinečnou Bohem danou příležitost k tomu, abyste naplnili úkol vychovat vaše děti.

2. VYTVOŘTE Z VAŠEHO DOMOVA ŠTASTNÉ MÍSTO

Chcete-li být dobrou matkou, musíte z vašeho domova vytvořit šťastné a pokojné místo.

Buďte uvítacím výbořem vašeho dítěte ve chvíli, kdy se vrací ze školy. Mám úžasné vzpomínky na to, když jsem se jako dítě vracela domů ze školy a maminka stávala ve dveřích, aby mě přivítala. Nemohla jsem se dočkat, až jí vyličím vše, co se ten den ve škole stalo. Byla jsem si jistá, že ani ona se nemohla dočkat, až si ode mne vše vyslechne. Měla jsem tu nejužasnější matku, jakou si kdo může přát. Naše silné pouto nevzniklo až v době mého dospívání. Vítala mě od mého prvního školního dne. Když ze mě později byla náctiletá dívka, nikdy jsem neměla pocit, že by mi maminka nedůvěřovala nebo mi všetečně zasahovala do života. Náš vztah jsme měly nastavený důvěrně od chvíle, kdy jsem byla malá holka. Vždy byla mou skvělou kamarádkou a největší důvěrníci, jíž jsem svěřovala všechna svá tajemství.

Pravidelně, jak jen to bude možné, se setkávejte u rodinného stolu. Čas společně trávený u jídla by samozřejmě měl být radostný. U rodinného stolu by se neměla rozebírat nepříjemná témata, řešit problémy a prošetřovat stížnosti. Děti by se měly těšit na příjemně trávené rodinné chvíle okolo stolu. Je dokázáno, že člověk lépe tráví, je-li v klidu.

Vzájemná láska, úcta a věrnost manželů dodávají celé rodině pocit bezpečí. Hašteření a hádky manželů děti zneklidňují. Jednou z nejhorších nočních můr dětí je, že se jejich rodiče rozvedou. Jeden náš přítel se jednou při cestě autem ošklivě pohádal se svou manželkou a jedno z jejich dětí se k němu naklonilo a zeptalo se: „Jak se hláskuje slovo ‚rozvod‘?“ Každý manželský pár čelí výzvam, ale děti potřebují být trvale ujišťovány vzájemnou láskou svých rodičů, kterou na nich doma každodenně vidí. Láska musí být vyjadřována jak slovy, tak i činy, které ji potvrzují.

3. USILUJTE O NORMÁLNÍ ŽIVOT

Vyžadujte, aby děti dodržovaly daná pravidla. Děti

z kazatelských rodin se vždy těší některým jedinečným výhodám. Pro jejich dobro však po nich vyžadujte, aby dodržovaly stejná pravidla jako kdokoliv jiný. Dávejte si pozor na to, abyste své děti neprotěžovali a nedopřávali jim žádná zvláštní privilegia. Na druhou stranu je ale zase nemusíte držet stranou jen proto, že jsou dětmi kazatele. Pokud jim Bůh dal nějaké speciální obdarování, zapojte je stejně, jako byste zapojili jakékoliv jiné dítě.

Konstruktivně je kázněte. Ano, děti kazatelů potřebují čas od času káznit. Pamatujte, že jsou v procesu tělesného, citového, duševního i duchovního rozvoje. Buďte ohledně kázně konzistentní. Vždy hledejte způsob, jak kázeň překrýt láskou. Není úžasné, že nás náš nebeský Otec nepřestává milovat, ačkoliv vždy všechno neuděláme správně?

Důležité je seznámit děti s pravidly předem a ne až ve chvíli, kdy je kázníme. Děti musí jasně vědět, jaké chování je od nich očekáváno. Děti od nás potřebují a vyžadují jasné instrukce. Dodávají jim pocit bezpečí, protože z nich cítí, že je někdo miluje natolik, aby jejich chování stanovil hranice. Je mimořádně důležité děti napravovat, kdykoliv vědomě neuposlechnou, avšak není správné je ztrapňovat a veřejně ponižovat trestáním na veřejnosti. Vykonávat kázeň před zraky jiných lidí neuvádí do rozpaků jen vaše dítě, ale i přihlížející svědky. Kdykoliv je nutné přistoupit k vykonání trestu, vysvětlete dítěti jeho důvody. Nevymlouvejte se na to, že na to nemáte energii, protože jste unavení nebo naštvaní. Zároveň nesmíte dítěti nikdy dovolit, aby vás přemluvilo odpustit mu jeho trest, pokud jste přesvědčeni, že si ho zaslouží. Boží slovo jasně říká, že vy (rodiče) musíte dítě vychovat (doslova „vytříenovat“) k tomu, aby ctilo své rodiče a vyučitel ho, aby ctilo a poslouchalo Boha (Přísl. 22,6).

Při jednání s dětmi buďte rozumní, pružní a chápatelí. Buďte konzistentní ve vašich požadavcích ohledně základních životních témat, jakým je například sexuální čistota. Buďte však pružnější ohledně podružnějších věcí, například času uléhání do postele. Děti si váží rodičů, kteří se o ně zajímají natolik, že jim stanoví hranice a s péčí a láskou stanovená pravidla prosazují. Předem stanovené požadavky na chování dětí musí shodně uplatňovat oba rodiče a žádný z nich je nesmí změkčovat.

Nikdy dětem neříkejte, že se mají nějakým způsobem chovat jen proto, že jsou dětmi kazatele. Do našich dětí potřebujeme vkládat touhu žít způsobem, jaký se líbí Kristu. Když někoho milujeme, chceme mu dělat radost. Od nejtělejšího věku jim pomozte porozumět tomu, že za ně Kristus zemřel a chce, aby jej přijali za svého osobního Spasitele. Sloužit Kristu je radostná výsada a náš vztah s ním není založený na strachu nebo na snaze naplnit očekávání druhých lidí. Jestliže naše děti uvěří tomu, že určité věci musí nebo nesmí dělat jen kvůli církvi a kvůli tomu, že jsou jejich rodiče povoláni do služby, vypěstují si odmítavý postoj k církvi a ke službě. Doma potřebujeme dětem vštěpovat věčné hodnoty. Dítě si potřebuje osvojit biblické duchovní hodnoty jako vodítko pro svůj život.

Vyučujte vaše děti tomu, aby přistupovaly s úctou k vám i k sobě navzájem. Budou chvíle, kdy jako rodiče uděláme špatná rozhodnutí nebo se zachováme nevhodným způsobem. Není známkou slabosti omluvit se, když

něco uděláme špatně. Vůči našim dětem bychom měli být laskaví. Koneckonců jsou Božími stvořeními. Budeme-li s nimi zacházet s úctou a respektem, naučíme je tím, aby také oni jednali s ostatními s úctou. Jako rodič musíte trvat na tom, že k vám vaše děti budou přistupovat s respektem. Dovolit dětem slovně napadat své rodiče a starší lidi nemá s láskou nic společného. Na druhou stranu je pravdou, že nás děti napodobují a budou se k nám chovat stejně, jako se manželé chovají k sobě navzájem.

Jestliže se k vám váš manžel chová laskavě, učí svým příkladem děti úctě ke své matce. Podobně i vy svým uctivým chováním vůči manželovi dáváte vzor dětem, aby prokazovaly úctu svému pozemskému otci. Až do dne, kdy si Pán vzal k sobě moje rodiče, kteří byli služebníky po více než šedesát let, jsem jim prokazovala tu nejvyšší úctu a vždy jsem si jich nesmírně vážila. Tomu jsme byli doma vyučováni a to jsme také pozorovali ve vzoru našich rodičů. Kromě mnoha sociálních výhod rodiny nás Boží slovo jasně vyučuje principu úcty vůči rodičům (Exodus 20,12; Efezským 6,1-3).

4. MILUJTE CÍRKEV

Vášim dětem můžete pomoci milovat církev následujícími způsoby:

 Jděte jim příkladem svou láskou k Bohu a k církvi. Navštěvujte pravidelně církev a chodte do ní s nadšením a očekáváním. Uctívejte otevřeně a opravdově Boha. Vyprávějte svým dětem o Boží přítomnosti ve vašem životě, kterou zažíváte při společném uctívání a společenství s ostatními věřícími.

 Žijte tak, aby na vás bylo vidět vše dobré, co načerpáte v církvi. Nic nepodtrhne hodnotu častého chození do Božího domu více, než když budete doma žít to, co v církvi přijmete. Jestliže se doma hádáme a hašteříme, chováme se panovačně a nejednáme v Kristově duchu, stavíme tím zeď, již děti musí překonat, chtějí-li bez ohledu na naše selhání milovat Boha a službu církve. Děti potřebují vidět v akci to, co v církvi slyší ve vyučování. Pokrytectví je pro víru mladých lidí nesmírně škodlivé. Jestliže pozorují propastný rozdíl mezi tím, jak se jejich rodiče chovají v církvi, a tím, co dělají doma, začnou brzy zpochybňovat autentičnost jejich svědectví.

VYRŮSTÁ-LI DÍTĚ

- v kritice, naučí se obviňovat.
- v nepřátelství, naučí se bojovat.
- v posmívání, naučí se stydět se.
- v hanbě, naučí se cítit vinu.
- v toleranci, naučí se být trpělivé.
- v povzbuzování, naučí se sebedůvěře.
- v chválení, naučí se oceňovat věci.
- ve férovosti, naučí se smyslu pro spravedlnost.
- v jistotě, naučí se věřit.
- v ujišťování, naučí se milovat.
- v přijetí a přátelství, naučí se vidět ve světě lásku.

poznámky na adresu členů vašeho sboru nebo narážky stížnosti na vaše starší a vedoucí, brzy v tyto lidi ztratí důvěru. Pamatujte na to, že děti mají „velké uši“ a vaše rozhovory a výroky je významně ovlivňují. Jestliže vás uslyší mluvit o někom z církve, kdo se k vám nezachoval správně, mají tendenci vinit z toho Boha a celou církev. Děti si nedokážou věci třídit stejným způsobem jako dospělí. Může v nich vyrůst hořkost jen proto, že ji vidí u svých rodičů. Zahořknutí musíme považovat za nemoc zdravé komunikace. Namísto kritizování lidí bychom měli poukazovat na jejich dobré stránky.

Ukazujte dětem, že vám záleží na tom, aby se dobře dařilo vašemu sboru. Jestliže vaši rodinu někdo požádá o modlitby a vy přislíbíte, že se budete modlit, udělejte to. Ježíš v průběhu své pozemské služby často lidem prakticky projevoval lásku a soucit, zejména těm, kdo v životě neměli příliš velké štěstí. Jistě, někdy nám je to nepohodlné. Jestliže však dětem názorně ukážeme, že to jsou příležitosti chovat se jako Ježíš, namísto toho, abychom si stěžovali na jejich trvalé vyrušování, vypěstujeme v srdcích dětí zájem a péči o druhé.

5. ČASTO MLUVTE O TOM, JAKOU VÝSADOU JE ŽÍT V RODINĚ SLUŽEBNÍKA

Předávejte svým dětem vědomí toho, jakým požehnáním a výsadou je být služebníky Kristova evangelia. To neznamená, že jsme lepší než ostatní lidé, Bůh nás však vyvolil a světil nám speciální místo služby. Zdůrazňujte jim, že nám náš nebeský Otec důvěruje natolik, že jej smíme reprezentovat na této zemi.

Podstatné je rozumět tomu, že máme všichni duchovní podstatu. Podle Písma (Deuteronomium 6,1-9) má být domov místem číslo jedna k „evangelizaci“. Vaše děti mají být prvními na seznamu lidí, kterým chcete „svědčit slovy i životem“. Každý služebník by se měl vážně zamyslet nad následující burčující otázkou: „Co když získám tisíce lidí pro Krista, ale své vlastní děti nenasměruju k věčnosti?“ Zatímco získáváte ostatní, dbejte pozorně na to, abyste nepřehlíželi a neopomíjeli děti, které vám Bůh dal a umístil je do vaší rodiny.

Tento článek bych ráda zakončila prostou větou: *Jeden z největších darů, který mohou rodiče svým dětem dát, je, aby sami milovali Boha a jeden druhého.* Maminky, jste to vy, kdo vytváří atmosféru ve vaší rodině. Jste speciální a velice potřebné! Byly jste do vaší rodiny umístěny Božím řízením. Jednoho dne vaše děti povstanou a budou vám dobrořečit (Příslaví 31,28). Na konci vaší cesty vám Bůh řekne: „Dobře, služebnice dobrá a věrná“ (Matouš 25,21 a 23).

MARCIA LEDNICKY je žádanou řečnicí na výjezdech, konferencích a seminářích pro ženy. Má jedinečnou schopnost propojovat výzvy každodenního života s biblickými pravdami. Její službu Božím slovem umocňuje její mimořádný řečnický talent, skrze nějž lidem předává Kristovu lásku.

Nemluvte před dětmi zle o vedoucích církve ani o ostatních věřících. Uslyší-li vaše děti doma sarkastické

NEKŘIČTE na ně, služte jim:

Láskyplná a citlivá služba lidem
s menšinou sexuální orientací (LGBT)

Rick Cole
rozhovor

Homosexualita je kontroverzním tématem ve společnosti i v křesťanských církvích. Služba lidem, označovaným zkratkou LGBT (lesby, gayové, bisexuálové a transgender osoby) a jejich rodičům i dětem představuje pro dnešní letniční církev reálné, specifické výzvy, ale i příležitosti. V následujícím rozhovoru Rick Cole, hlavní pastor církve Capital Christian Center z kalifornského Sacramento, sdílí cenné zkušenosti, které získal během let své služby členům komunity LGBT. Jeho praktické postřehy k tomuto citlivému tématu mohou pomoci letničním služebníkům v tom, jak o těchto důležitých tématech hovořit s větší moudrostí a k čemu vést lidi.

Jaká je vaše zkušenost a zkušenost vaší církve s lidmi pocházejícími z prostředí LGBT?

Cole: Asi před pěti lety jsem prožil něco, co bych nazval zjevením ohledně toho, jak vnímám službu lidem z komunity LGBT. Tehdy mě v neděli po shromáždění oslovila jedna naše členka ohledně znepokojivé situace na jejím pracovišti. Pracuje jako výživová specialista v organizaci CARES (Centrum pro výzkum, vzdělání a služby v oblasti AIDS). Pracovali s několika klienty v pokročilém stádiu HIV/AIDS a neměli nikoho, kdo by těmto lidem v posledních dnech jejich života poskytoval duchovní vedení a modlitby. Okamžitě jsem reagoval, že rád pomůžu, jakkoliv budu moci.

Domluvila mi prohlídku jejich centra. Když mě představovala lékařům, farmaceutům, psychologům a ostatním vedoucím, zarazily mě překvapené výrazy jejich tváří ve chvíli, kdy zjistili, že jsem pastorem církve Capital Christian Center. I když HIV/AIDS není výhradně nemocí gayů, většina lidí, kteří jim pomáhají, pocházejí právě z komunity LGBT. Já jsem byl po městě naopak znám pro své antihomosexuální postoje. Proto netušili, co si mají o mé návštěvě v jejich centru myslet.

Do kanceláře jsem se vrátil rozrušený a usvědčený. Proč lidem

s HIV/AIDS nepomáhá nikdo z křesťanských vedoucích? Proč jim členové gay komunity projevují tolik soucitu a lásky, zatímco od křesťanů sklízí jen odsouzení a hněv? Je-li evangelium naděje a věčného života určeno všem hříšníkům, co mohu udělat pro zboření bariér, které jsem sám vystavěl, abychom mohli lidem z komunity LGBT začít přinášet naději?

Pokračoval jsem v úvahách: Horlivě kážu pravdu Božího slova tak, jak jí rozumím. Čím ji kážu hlasitěji, tím lépe. Moje vnitřní přesvědčení je možná správné, ale metody práce neefektivní. Nezatvrdil jsem své srdce vůči těm, nad kterými Ježíš soucitně pláče?

O několik dní později jsem seděl na shromáždění, kde jeden služebník mluvil o tom, jak se jeho rodina vždy před jídlem pomodlí a přečte si nějaký verš z Písma. Aby prolomil ledy, z legrace řekl, že jeho oblíbeným veršem před jídlem je Jan 11,35. „*Ježíš zaplakal a teď už můžeme jíst...*“ Všichni se jeho vtipu smáli, ale mně se ten verš vyryl hluboce do srdce. Co pociťuji při myšlence na lidi s menšinou sexuální orientací – hněv, odpor, pohrdání a výsměch? V Lukáši 19,41 stojí: „*A když se [Ježíš] přiblížil a uviděl město, dal se nad ním do pláče.*“ Ježíš měl brzy trpět a zemřít za hříchy a vzpurnost lidí, a přesto byl pohnut soucitem a zármutkem nad jejich stavem. Tyto myšlenky byly pro mě zjevením, inspirovaným Duchem svatým. Začal jsem se zamýšlet nad tím, co všechno by se mohlo stát, kdybychom přestali na homosexuální společenství křičet a začali mu láskyplně a soucitně sloužit.

Tentýž týden jsem měl telefonát od vedoucích CARES. Ptali se mě, zda bych byl ochotný stát se členem výboru, který ustanovili na podporu informovanosti obyvatel našeho města v oblasti prevence šíření HIV/AIDS. Kampaň nazvaná „*Přinášíš změnu?*“ měla vzdělávat lidi v oblasti včasné detekce této nemoci a informovat o veškerých dostupných prostředcích k zastavení šíření HIV/AIDS. Odpověděl jsem, že mi bude ctí se na tomto projektu podílet.

Jeden ze stávajících členů výboru si povšiml, že na programu příštího setkání je hlasování o mém vstupu do jejich řad. Začal proti tomu hlasitě protestovat a vyhrožovat svou rezignací v případě, že se já stanu členem výboru. Jako aktivista homosexuálního hnutí si byl jistý tím, že jsem jeho nepřitelem. Ostatní vedoucí ho povzbudili k tomu, aby se se mnou alespoň jednou sešel, než se definitivně rozhodne.

Sešli jsme se tedy u kávy v centru města a on přišel s postojem tvrdě opozice vůči mému angažmá ve výboru. Řekl jsem mu, že pokud by moje zapojení nemělo být ku prospěchu věci, raději se stáhnou. Trochu se uvolnil a o hodinu později z nás byli přátelé.

Nadále se scházíme přibližně jednou měsíčně, abychom se vzájemně lépe poznali a sdíleli se o tom, jak můžeme změnit naše město a jeho okolí v oblasti prevence AIDS. On byl vychován jako katolík, později se stal ateistou a posledních třicet let nevkročil do církve. Teď už byl ale třikrát u nás v církvi a řekl mi, že se nedávno změnil z ateisty v agnostika. Konec tohoto příběhu ještě nebyl napsán, ale vím, že Bůh ho miluje. A vím, že i já ho mám rád.

Jaké jsou duchovní potřeby lidí pocházejících z prostředí LGBT?

Cole: Některé duchovní potřeby jsou nepochybně shodné pro všechny lidi bez rozdílu sexuální orientace. Lidé s menšinovou orientací potřebují být spaseni a zažívat trvalou obnovu Ducha svatého stejně jako kdokoliv jiný. Přesto věřím, že lidé s těmito zkušenostmi mají své specifické potřeby. Namísto našich neustálých kritických připomínek na jejich adresu potřebují z naší strany cítit lidský přístup našich neustálých kritických připomínek na jejich adresu. Potřebují vnímat, že jsou milováni, a ne nenáviděni. Potřebují cítit, že je přijímáme a nestraníme se jich. Potřebují vědět, že jsou zváni, nikoliv bojkotováni. Potřebují mít možnost v klidu si s námi popovídat, namísto toho, aby na ně někdo zlostně křičel.

Jednou jsem se v neděli během kázání rozhodl provést malý experiment. Mluvil jsem o tom, že je v mé moci ovlivňovat myšlení lidí a dokonce jimi manipulovat skrze slova, která říkám a způsob, jakým je říkám. „Vezměme si například společenství homosexuálů,“ pokračoval jsem.

Potom jsem zvedl hlas a důrazně prohlásil: „Jednoho dne každé koleno poklekne a každý jazyk vyzná, že Ježíš je Pán! V ten den budou mnozí uvrženi do věčné temnoty. Všichni homosexuálové zaplatí za své hříchy a budou hořet v pekle!“

V tom okamžiku začala polovina lidí v sále nadšeně tleskat. Snížil jsem svůj hlas a smutně konstatoval: „Právě jste dokázali, že to, o čem jsem mluvil, je pravda. V nebi není žádná radost nad lidmi, kteří hynou. Proč bychom se z toho měli radovat my? Měli bychom být naopak pohnuti zármutkem a soucitem vůči všem.“

Myslím, že lidé z prostředí LGBT ze všeho nejvíce potřebují pocíťovat, že mají hodnotu, že jsou hodni lásky, že je v nich potenciál a že jsou pro Boha důležití. Začneme-li se na ně takto dívat, bude mít poselství evangelia šanci zasáhnout jejich srdce a přinést do

jejich životů změnu.

Služba, v jejímž středu stojí evangelium, říká „ano“ hříšníkům, ale „ne“ hříchu. Jak konkrétně probíhá uplatňování tohoto principu v praxi při službě lidem z prostředí LGBT?

Cole: Muž, o kterém jsem vyprávěl dříve, a který se z ateisty stal agnostikem, je správcem místní nemocnice. Je velmi přemýšlivý a poměrně dobře zná Písmo. Naše rozhovory se často stáčí k diskusím o Bibli a snaže porozumět tomu, kým Bůh je. Největší výzvou pro mě je, že odmítá Bibli jako autoritativní a neměnné Boží slovo.

Jednoho dne jsem mu řekl: „Vím, že nevěříš tomu, že Bible je Boží slovo, a proto je pro mě někdy těžké najít způsob, jak se vyjádřit. Já věřím, že Bible je Boží slovo. Proto cítím velkou zodpovědnost udělat vše, co je v mých silách, abych jeho Slovo předával ostatním. Přestože je v Bibli jen několik míst, která mluví konkrétně o ho-

mosexualitě, tyto pasáže v ní jsou. A já nechci překrucovat Boží slovo. Mám tě moc rád, ale musím ti říct, že Bůh nazývá praktikování homosexuality hříchem. Jaký z toho máš pocit, když ti tohle říkám? Změní to něco na našem vztahu?“

Jeho odpověď mě vcelku zaskočila. Řekl: „Takhle jsem o tom nikdy neuvažoval. Rozumím tvému dilematu. Na jednu stranu chceš být věrný Bohu a na druhou mi vyjádřit své přátelství a zájem o mě. Moc si tvého postoje vážím. Nemění to nic na tom, že máme odlišné názory, ale tvůj postoj mě nijak neuráží.“

Nadále vedeme podobně přímocará rozhovory plné upřímného soucitu, ohleduplnosti i usvědčení. Jsme na cestě duchovního objevování a modlím se za to, aby můj přítel plně uvěřil v Ježíše skrze zjevení Ducha svatého.

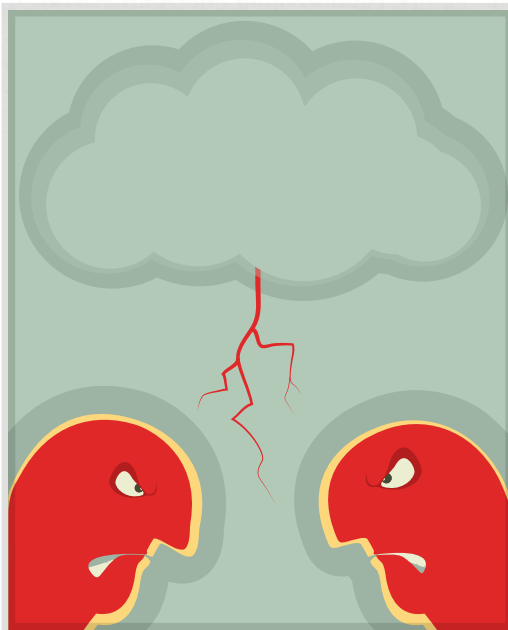
Zdá se, že emocionální reakce křesťanů vůči lidem hřešícím jinými způsoby bývá mnohem vstřícnější. Velkoryse nabízíme naději a milost všem rozvedeným, heterosexuálně promiskuitním, lidem plným pýchy, podvodníkům, lhářům, závislým na alkoholu a drogách nebo hněvivým lidem, kteří se nedokážou ovládat. Všechny takové lidi vítáme v Božím domě s otevřenou náručí.

Je mimořádně těžké a citlivé hledat rovnováhu mezi usvědčením a láskou, absolutní pravdou a milostí ve vztahu vůči těm, kdo dosud neuvěřili. Je k tomu zapotřebí intenzivní modlitby a studia. Stojí to však za to. Ve hře jsou lidské duše. Bůh je neodepsal a já také ne.

Jak vaše církev zasahuje lidi z prostředí LGBT?

Cole: Nemáme žádnou speciální službu zaměřenou na komunitu LGBT. Děláme maximum pro to, abychom v naší církvi nastavili atmosféru lásky a soucitu. Chceme všem lidem bez rozdílu dávat najevo, že naše duchovní cesta je otevřena komukoliv, kdo má touhu ji spolu s námi objevovat. Neděláme rozdíly mezi lidmi a každý je u nás vítán. Ježíš řekl, abychom vyšli na cesty a k ohradám a přiměli lidi vejít (Lukáš 14,23). Děláme vše, co je v našich silách, abychom budovali mosty, nikoliv bariéry.

Máme v církvi službu zaměřenou na rodiny se speciálními potřebami. Dobře proškolení služebníci slouží dětem se zvláštními po-

třebami, aby jejich rodiče mohli navštěvovat církev s vědomím, že je o jejich děti dobře postaráno. Dobrá pověst o této službě se šíří napříč celým městem a přitahuje do naší církve mnoho nových lidí.

Jednu neděli nějaký muž přivedl do církve svého syna, který měl speciální potřeby. Vedoucí dětského oddělení se s ním dali do řeči a zjistili, že syna přivedl, protože o této naší službě slyšel mnoho dobrého. Řekl, že si odskočí na pozdní snídani a potom si syna vyzvedne. Následující týden přišel znovu a vedoucí ho povzbudili, aby zůstal na shromáždění. Řekl, že by to nebylo vhodné, protože na něj v autě čeká jeho partner. Povzbudili ho, ať vezme partnera s sebou. Zdvořile odmítl a syna si opět vyzvedl poté, co se vrátil z pozdní snídani. Když se stejný scénář zopakoval třikrát nebo čtyřikrát, muž konečně nabyl dojmu, že je na shromáždění církve skutečně vítán. Když s partnerem překročili práh církve, zažili atmosféru přijetí a lásky. Oslovilo je uctívání a zasáhlo kázání. Začali tedy chodit pravidelně. Na žádném setkání nedávali nevhodným způsobem na odiv svůj životní styl. Mohli byste kolem nich projít na chodbě a ani nepoznat, že jsou partnery. Nesnaží se v naší církvi propagovat homosexualitu. Jsou upřímně hladoví po Boží přítomnosti ve svých životech.

Nedávno seděl jeden z těchto mužů s jedním z našich pastorů ve sborové kavárně umístěné ve vestibulu církve. Svěřil se mu, že cítí potřebu změnit svůj životní styl. Cítil se být Duchem svatým usvědčený a vedený k tomu žít v celibátu. Stojíme mu po boku a pomáháme mu dělat zbožná rozhodnutí, zatímco následuje Ježíše a jeho poselství. Láska vítězí.

Jakým způsobem ve vaší církvi vedete lidi z prostředí LGBT k učednictví?

Cole: Ke každému člověku z prostředí LGBT přistupujeme individuálně. Každá situace má svá specifika a vyžaduje citlivost a pečlivé vedení. Neexistují žádná paušální řešení. Zároveň potřebujeme projevovat trpělivost. Neexistuje žádný pevně daný harmonogram, který by určoval, kam a za jak dlouho musí člověk na cestě svého hledání dojít. Každou situaci rozsuzujeme s pomocí Ducha svatého a Písma.

Minulé léto jsme měli sérii středečních shromáždění zaměřenou na předávání víze, kde byl dán prostor k otázkám našich členů. Když přišlo na téma naší soucitné služby lidem z komunity LGBT, někdo se zeptal, jak dlouho dovolíme homosexuálovi chodit do církve, aniž by změnil svůj životní styl. Moje odpověď zněla: „Tak dlouho, jak bude zapotřebí.“

Kdyby se někdo snažil na půdě naší církve otevřeně razit svou vlastní agendu a jednal tvrdohlavě, korigovali bychom to a vykonávali příslušnou kázeň. Jestliže však někdo upřímně a otevřeně kráčí po cestě duchovního hledání, jsme připraveni být mu v průběhu procesu jeho postupného odevzdávání se Božímu slovu nápomocni tak dlouho, jak bude zapotřebí. Kdybychom začali stanovovat plošná pravidla, byl by to projev náboženského ducha. Pro nás by to bylo možná pohodlné, ale těm, kdo hledají pomoc, by to ublížilo.

Jaké specifické potřeby mají děti vychovávané rodiči z prostředí LGBT?

Cole: To je pro nás nová oblast. Jsme uprostřed objevování jejich specifických potřeb. Zabýval jsem se výzkumem otázky, zda jsou děti vychovávané homosexuály náchylnější k tomu stát se sami gayi a zjistil jsem, že k tomu nemají větší sklony než děti hetero-

sexuálních rodičů. Podíváme-li se na to v tomto světle, je jednou z jejich největších potřeb to, abychom se k nim jednoduše chovali stejně jako k ostatním dětem.

Každopádně na tuto otázku v tuto chvíli nedokážu zformulovat komplexní odpověď, protože je to pro mě poměrně nové téma. Určitě bych ale každého povzbudil k tomu, abychom tyto děti nevyčleňovali z kolektivu. Jestliže budou mít samy nějaké otázky, hledejme Boží moudrost, jak jim na ně odpovídat. Využijme i zkušeností těch, kdo již mají tuto oblast lépe zmapovanou.

Co může církev udělat pro to, aby pomáhala naplňovat potřeby těchto dětí?

Cole: To nejlepší je nabídnout jim přijetí a lásku a inspirovat je k tomu, aby naplnili Bohem vdechnutý záměr pro jejich život.

Homosexualita je kontroverzním tématem ve společnosti i v křesťanských církvích. Jak by měli podle vašeho názoru křesťanští služebníci hovořit o těchto tématech a k čemu by měli vést lidi?

Cole: Princip, který zformoval mé myšlení a můj přístup k této kontroverzní otázce je Velké poslání. Ježíš nedělal rozdíly v tom, koho máme zasáhnout dobrou zprávou o jeho lásce a milosti.

Já sám jsem v minulosti společenství homosexuálů zatracoval a vynášel nad ním soudy. Nepamatuji se však, že by tento můj přístup přinesl jakékoliv ovoce. Když ale moje srdce prostoupila láska a soucit k těm, kdo se označují za gaye, přestal jsem na ně křičet a začal jsem jim sloužit. Tato změna mého vnitřního nastavení i metod práce přináší pozoruhodné ovoce.

Jako křesťané máme tendenci nazírat na ty, kdo nenásledují Krista, jako na své nepřátele. Pravda Božího slova nás ale vrací do reality: „*Neboť náš zápas není proti krvi a tělu, ale proti vládám, proti autoritám, proti světovládcům této temnoty, proti duchovním mocnostem zla v nebeských oblastech*“ (Efezským 6,12).

Lidé nejsou našimi nepřáteli. Jsou v Božích očích vzácní. Bůh je miluje stejně jako nás a chce, abychom je právě tak milovali i my: „*Zasvěťte svá srdce Pánu Kristu a buďte připraveni podat odpověď každému, kdo se vás zeptá na důvod vaší naděje. Vždy ovšem s vlídností a úctou*“ (1. Petrův 3,15-16; B21).

Objevil jsem v sobě úctu k homosexuálům. Vážím si vzácné hodnoty jejich duše. Nezlobím se na ně, jde mi o jejich dobro.

Jsem přesvědčen o tom, že Bohem dané poslání nejlépe naplníme, budeme-li v našem městě známi tím, co děláme a ne tím, proti čemu bojujeme.

RICK COLE je pastorem sboru Capital Christian Center Sacramento, Kalifornie

NA CO BY PASTOŘI A VEDOUcí NEMĚLI ZAPOMENOUT

Ginger Haan

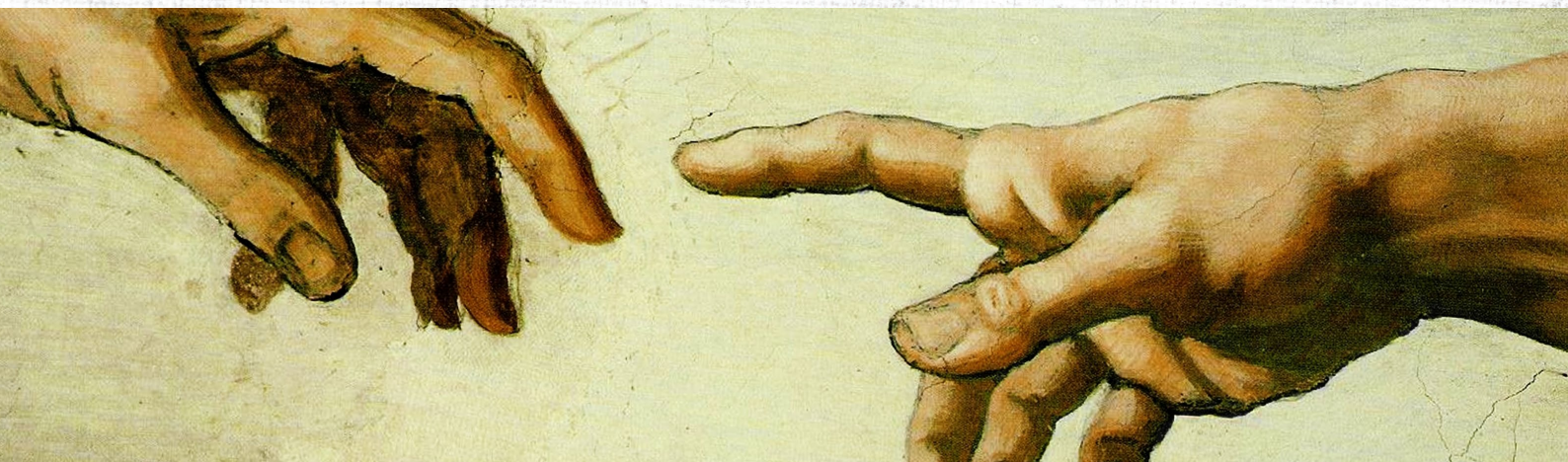
1. Přistupujte k párům stejného pohlaví s respektem. Dávejte jim takové dávky pravdy, jaké v daném okamžiku snesou, tak jak to dělal Kristus.
2. Vyvarujte se homofobní mluvy a nevhodných poznámek na adresu lidí s menšinovou sexuální orientací (LGBT).
3. Ujistěte se, že máte ve svém sboru takovou kulturu, která neodrazuje lidi s menšinovou sexuální orientací (LGBT).
4. Vedte potřebné rozhovory o delikátních situacích. Ať se rodiny obrací s prosbou o pomoc na pastora nebo na někoho z pomocných pastorů. Vedte rozhovory prostřednictvím kladení vhodných otázek.
5. Jestliže kázete nebo vyučujete na základě veršů, v nichž je zmínka o homosexualitě, mluvte vždy pravdu v lásce.

PŘEKÁŽKY PRO ŽIVOT V KRÁLOVSTVÍ

Série Život v království | Část 8

H. Maurice Lednicky

V první části mé knihy jsem se věnoval základním pravdám týkajícím se ŽIVOTA V KRÁLOVSTVÍ. Nyní se podíváme na to, jak tyto principy uvádět do praktického života v současné moderní době. Pro každého křesťana je to zásadní otázka. Pokud člověk nezačne Boží slovo žít a uvádět do praxe, ztrácí pro něj na významu a hodnotě. Proto si prosím tento oddíl pečlivě a s modlitbou přečtěte. Dovolte Duchu svatému, aby do vašeho života promlouval. Když „odložíte každou přítěž“, která vám brání stát se vším, čím vás ON chce mít, přijmete pro svou cestu víry mocné povzbuzení.

NEOCHOTA VZDÁT SE POSTOJŮ A ČINŮ BĚŽNÝCH PRO NAŠE KULTURNÍ PROSTŘEDÍ

Přáním dětí Izraele bylo mít krále „jako tomu je u všech národů“ (1. Samuelova 8,5). Dnes lidé rádi prohlašují: „To přece dělají všichni!“ Je zjevné, že padlá lidská přirozenost v průběhu dějin zas a znovu hledá svou příležitost vystrčit své šeredné rohy. Přitom nemluvíme o nespasených lidech, kteří žijí pod plnou nadvládou toho Zlého. Řeč je o věřících a o zlu kulturního prostředí, které se jako obrovský hroznýš snaží uskrtit svou oběť a zmáčknout ji tak, že se v ní zastaví známky života. Bible se k tomu vyjadřuje jasně a jednoznačně – Bůh si nepřeje, aby si jeho děti zahrávaly s dětmi ďábla. „Nepůjdeš s davem za špatnostmi“ (Exodus 23,2). „Nebudte zapřaženi do cizího jha s nevěřícími. Neboť co má společného spravedlnost s nepravostí? Jaký podíl věřícího s nevěřícím? Proto vyjděte z jejich středu a oddělte se,“ praví Pán, „a nečistého se nedotýkejte a já vás přijmu“ (2. Korintským 6,14-17). Aby nedošlo k nedorozumění: toto není výzva k tomu, abychom se izolovali od lidí, kteří dosud nepřijali Krista. Říkám jen, abychom jako věřící neměli účast na zlých skutcích těch, kdo odmítají Spasitele.

Všichni křesťané, které znám, a kteří za něco stojí a žijí naplno pro Boha, jsou naladěni na úplně jinou strunu než ostatní – jsou velmi odlišní od svých vrstevníků.“

A. W. TOZER

Kultura společnosti se vyvíjí a mění, to je daný fakt. Z historie však jednoznačně plyne, že kulturní prostředí se nevyvíjí k lepšímu. Je spirálou, která nás stahuje dolů. Změny jsou obvykle postupné

a téměř nepostřehnutelné. O technologických pokrocích v oblasti komunikace, zdravotnictví a vědy se často hlasitě hovoří jako o převratných skocích vpřed, podobné chlubení však neprovází morální „pokrok“ světa. Pomysleme na počty dětí, které umírají při potratech, na rozpadlé a nefunkční rodiny, úpadek morálky nebo rozmach sexuální perverze. Křesťané jsou obklopeni tímto postupným úpadkem. Měli bychom si poctivě přiznat, že jsme svým srdcím dovolili zatvrdit se a znečitlivět. Tak dlouho žijeme na skládce, že její hnilobný zápach přestal našim duchovním smyslům vadit. Jestliže naše srdce znečitliví, stěží dokážeme zabránit, aby se lado našich srdcí vplížila zkaženost světa. Nechci u tohoto tématu zůstat příliš dlouho, jsem však přesvědčen o tom, že tento problém je skutečně závažný. Společnost je v krizi a jen Ježíšova církev může spustit alarm a začít volat k čistotě.

MOTIVOVANOST OSOBNÍMI AMBICEMI

Nezávislost NEPŘEDSTAVUJE biblický koncept pravé církve a jejích členů. se K popisu Pánovy církve se nejčastěji používá biblické přirovnání k lidskému tělu. Naše těla se neskládají z nespočetné řady na sobě vzájemně nezávislých orgánů. Každá z miliónů buněk našeho těla musí pracovat na svém místě a v pevně daném řádu. Tolik obávané slovo *rakovina* je popisem situace, kdy některé buňky opustí běžný způsob svého fungování a vydají se na destruktivní nezávislou cestu tělem. Žádný organismus nevydrží žít neomezenou dobu, aniž by všechny jeho části přispívaly ke zdraví celku. V tomto ohledu nám stránky Písma nabízejí koncept *provázanosti*.

Ježíš při vyučování svých dvanácti učedníků použil příměr vinné révy a ratolesti. Pětkrát přitom mluvil o vztazích vzájemné provázanosti, když je vybízel, aby „zůstávali (setrvali) v něm“,

v důsledku čehož „ponesou hojné ovoce“, protože „ratolest nemůže nést ovoce sama“ (Jan 15). Práví Kristovi následovníci nemají s tímto poselstvím problém a radostně je přijímají. „Ratolesti“ skutečně nesou ovoce jednoduše proto (a jen proto), že jsou součástí „vinné révy“. Toto však neplatí pouze o našem vztahu s Kristem (pravou vinnou révou). Nikdo z nás totiž není osamocenou ratolestí. Ratolestí je mnoho a každá z nich je stejně důležitá a potřebná k tomu, aby celá réva nesla ovoce. Jen naše sobecká pýcha se nám snaží namluvit, že právě „naše ratolest“ je hodna větší pozornosti než ostatní, nad které vynikáme.

Touto otázkou se detailně zabývá několik knih Nové smlouvy. Například Pavel ve svých listech adresovaných věřícím v Efezu a Kolosech hovoří o Kristu jako o hlavě církve a o členech církve říká, že jsou jeho tělem. „A všechno podřídil pod jeho nohy a dal ho za hlavu nade vším církví, která je jeho tělem, plností toho, jenž všechno ve všem naplňuje“ (Efezským 1,22-23). Na jiném místě dodává: „... abychom byli pravdiví v lásce a rostli všemi způsoby v toho, který je hlavou, v Krista. Z něho celé tělo, spojované a držené pohromadě pomocí každého kloubu podpory (jednotlivých křesťanů), která je podle činnosti a míry jedné každé části, bere výživu pro svůj růst ke svému vybudování v lásce“ (Efezským 4,15-16). V listu Koloským se Pavel k tomuto tématu vrací, když říká: „A on (Kristus) je hlavou těla, církve“ (Koloským 1,18). O namyšlených lidech říká: „nedrží se hlavy, z níž celé tělo, podporováno a drženo pohromadě klouby a spoji, roste Božím růstem“ (Koloským 2,19).

Po úvodních verších dvanácté kapitoly 1. listu Korintským, v nichž Pavel definuje dary Ducha svatého, které se mají projevat (i dnes) prostřednictvím těla věřících, strategicky následuje jeho vyučování o důležitosti vzájemné provázanosti jednotlivých členů církve. „Tělo tvoří jeden celek, i když se skládá z mnoha částí; i když je všech těch částí mnoho, přece tvoří jedno tělo. A právě takové je to s Kristem“ (1. Korintským 12,12; B21). „Vy jste tedy tělo Kristovo a jednotlivě jeho částí“ (1. Korintským 12,27; B21). Hned nato uvádí přehled jednotlivých „částí těla“, které Bůh v církvi ustanovil (1. Korintským 12,28). Zajímavé je, že právě na tomto místě Pavel (skrže nadpřirozenou inspiraci) prokládá text dobře známým vyučováním o tom, že určující motivací služby a nadpřirozených projevů musí být láska (1. Korintským 13). Tato připomínka je vložena přímo doprostřed jeho instrukcí týkajících se toho, jak má církev (tělo) společně sloužit v Duchu svatém (1. Korintským 12 a 14).

Služba v Pánově církvi se nikdy neobejde bez obětí. Ti zralější jsou ochotni podřídít své osobní touhy službě a vést méně zralé k duchovnímu růstu a rozvoji. Krátce řečeno, lidé, kteří rozumí biblickému principu provázanosti, se rozhodují být spíše požeňaním pro druhé, než aby chtěli sami být příjemci požeňání. Vyžaduje-li někdo, aby ustanovení, pravidla a procedury církve byly v souladu s jeho osobními preferencemi, je jen otázkou času, než do Kristova těla vnese zmatek a konflikt.

Životní lekce. Jsem nepostradatelnou a užitečnou součástí Kristovy církve. Každý člen jeho těla má svou funkci. Církev bude

zdravá a bude správně fungovat, jen pokud každý její člen radostně vstoupí do služby, do které byl povolán. Jsem jen jednou částí těla, která není více ani méně důležitá než ostatní. Jestliže se budu snažit vyčnívat nad ostatní a budu si nalhávat, že jsem povolanejší než oni a že ostatní nepotřebují, zarmoutím tím hlavu církve, Ježíše Krista, a uvedu jeho tělo ve zmatek. Mou nejvyšší ambicí musí být dělat radost Kristu prostřednictvím své pokorné služby.

SOUTĚŽIVOST A SOUPEŘIVOST

Člověku, který poukazuje na chyby bratra nebo sestry v Kristu, jde mnohdy jen o to, aby je očernil a strhl pozornost lidí sám na sebe. Jeho kritika je často zabalená do větiček působících zdáním, že se o daného člověka zajímá, avšak jeho skrytou motivací je soutěživost a žárlivost.

Ano, žel k tomu v církvi dochází – na všech úrovních. Vzpomínáte si na první „konflikt“ mezi Duchem naplněnými křesťany po vylití Ducha svatého na den Letnic? Je zaznamenán v šesté kapitole Skutků. (Jednou z věcí, pro které miluji Boží slovo, je, že počítá s tělesností. Písmo nám nemaluje věci na růžovo, aby nás ochránilo před poctivým pohledem na slabosti a nezralost křesťanů.) „Helénisté (Židé, kteří zřejmě nebyli jeruzalémskými ani palestinskými rodáky) si stěžovali na Hebreje (Židy pocházející z Jeruzaléma), že při každodenní distribuci jídla jsou jejich vdovy diskriminovány“ (Skutky 6,1; překlad NLT). To se dělo uprostřed velkého letničního probuzení – mezi Židy, kteří přijali Krista.

Zatímco zde nenalzáme žádné důkazy o tom, že bys popsány existující soutěživosti měli problém i vedoucí, Pavel na jiném místě popisuje, jak byl on sám (skvělý učenec) v korintské církvi srovnáván s Apollem (výtečným řečníkem) a Petrem (vynikajícím apologetou). Někteří další se samozřejmě hlásili k bezvýhradné věrnosti pouze samotnému Ježíši. Pavel tyto jevy konfrontuje hned v prvních řádcích svého dopisu (1. Korintským 1,10-13). „Napomínám vás, bratři, jménem našeho Pána Ježíše Krista, abyste všichni mluvili stejně a neměli mezi sebou roztržky, nýbrž abyste byli dokonale spojeni v tomtéž smýšlení a v tomtéž úsudku“ (1. Korintským 1,10).

Po Pavlově naléhavé výzvě římským věřícím, aby se „proměňovali obnovou své mysli“, jim předává další instrukce: „Nesmýšlejte výš, než je třeba smýšlet, ale smýšlejte o sobě se strážlivým úsudkem...“ (Římanům 12,1-3; překlad NIV). „Vroucně se navzájem milujte bratrskou láskou, v prokazování úcty předcházejte jeden druhého“ (Římanům 12,10). O listu Filipským se často hovoří jako o nejosobnější a nejméně doktrínální epistoletě apoštola Pavla. Jako jeden ze čtyř dopisů psaných z římského vězení je považován za poděkování filipským věřícím za jejich štědrost. Pavel je povzbuzuje, aby „smýšleli stejně jako Kristus“ a napomíná je: „Nic nedělejte ze soupeření, ani z ješitnosti, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe“ (Filipským 2,3).

Dodává: „Všechno dělejte bez reptání a pochybování, abyste byli bezúhonní a bezelstní, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného...“ (Filipským 2,14).

Životní lekce: Satan ví, že pokud se mu podaří rozdmýchat mezi Kristovými následovníky soutěživost a vnitřní boje, přestanou mít na zřeteli svého skutečného nepřitele, satana. Církev není společenský klub, kde si lidé vystavují své trofeje. Jsme Božími „spolupracovníky“ (2. Korintským 6,1). Zdravé fungování Kristova těla vyžaduje pravou pokoru, což je diametrálně odlišný přístup od zkažené kultury dnešního světa.

DŮLEŽITOST TITULU A POZICE

S manželkou jsme nějakou dobu žili v zemi, ve které si lidé nesmírně považují titulů a funkcí, které jim dodávají autoritu. Slyšeli jsme řadu příběhů mužů i žen, kteří opustili svá dobře placená zaměstnání, aby přijali práci s výrazně nižšími příjmy, která jim umožnila chlubit se zajímavou funkcí či pozicí. Lidé mají rádi uznání. To platilo i pro náboženské vůdce v době, kdy žil na zemi Kristus. Ježíš však prohlédl přetvářku jejich skutků, kterými se ve skutečnosti snažili poutat pozornost sami na sebe. „*Dejte si pozor na učitele Písma, kteří se rádi procházejí ve slavnostních pláštích, milují uctivé zdravení na tržištích, přední sedadla ve shromážděních a čestná místa na večerích... předstírají zbožnost tím, že se dlouze modlí na veřejnosti*“ (Lukáš 20,46-47; překlad NLT).

Vnější motivace (osobní uznání, odměny, apod.) je mocným nástrojem, který bývá často používán k naplňování cílů v podnikatelské sféře. Církev tento přístup občas přejímá. Ježíš varoval lidi, kteří „*vytrubují v synagogách a na ulicích, že dávají almužny, aby je lidé pochválili*“, „*modlí se v synagogách a na rozích ulic, aby je lidé viděli*“ a „*při postu se tváří ztrápeně, aby lidem ukázali, že se postí*“ (Matouš 6,2, 6, 16). Někteří lidé zastávají názor, že některé věci nebudou v království vykonány, jestliže lidi neoceníme. Před tímto přístupem bych rád varoval. Lidé, kteří se nechávají vést Duchem svatým, budou spíše naslouchat vnitřnímu hlasu Ducha než apelům na lidské ego. Ježíš prohlásil: „*Vybuduji svou církev*“ (Matouš 16,18) a jsem si jistý tím, že jeho metodou není používání kulturních taktik, které brnkají na strunu tělesné lidské přirozenosti. Jen malý námět k zamyšlení...

Saul z Tarsu se mohl chlubit svými tituly a pozicí. Sám vyjmenovává své „kvalifikace“ židovského náboženského vůdce z doby, než se setkal s Ježíšem. „*Byl jsem obřezán osmého dne (podle židovského zákona), z rodu izraelského, z kmene Benjamínova, Hebrej z Hebrejů, jde-li o Zákon – farizeus, jde-li o horlivost – pronásledovatel církve, jde-li o spravedlnost, která je v Zákoně, byl jsem bez úhony*“ (Filipským 3,5-6). Pavel měl vskutku tu nejvyšší úroveň pozice a autority. Když se však stal Pánem a mistrem jeho života Kristus, vše se změnilo. Jeho slovy: „*Cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista uznal za ztrátu... pro nesmírnou vzácnost poznání Krista*“ (Filipským 3,7).

Jakub (poloviční Ježíšův bratr) pozoroval vliv kulturního prostředí na církev. Ve svém listu „dvanácti kmenům“, které byly „v rozptýlení“, je varuje před postoji, které nedosahují úrovně lásky, jakou Kristus touží vidět mezi svým lidem. „*Moji bratři, nespojujte víru v našeho Pána Ježíše Krista, Pána slávy, s přijímáním osob. Když vejde do vašeho shromáždění muž se zlatým prstenem a v nádherném šatě a vejde tam také chudý člověk ve špinavém šatě, a vy věnujete pozornost tomu, který nosí nádherný šat, a řeknete mu: ‚Ty si sedni pohodlně sem‘ a chudému řeknete: ‚Ty postůj támhle nebo si sedni pod mou podnož, cožpak jste nečinili mezi sebou rozdíl a nestali se soudci se zlými pohnutkami?‘*“ (Jakub 2,1-4).

V tomto případě chybovali věřící tím, že prokazovali přehnanou úctu některým lidem a preferovali je oproti jiným. To je v současném světě běžná praxe v politice a byznysu, kde jsou protěžováni lidé, kteří mají „konexe“. Lidé bývají zvýhodňováni na základě svého společenského a ekonomického statusu. Neblahou realitou bohužel je, že se podobný styl uvažování vkrádá i mezi věřící. Jakub tento duchovní problém pojmenovává. Ježíš chodíval jíst do domů bohatých, zároveň se však bez váhání dotýkal malomocných nebo bral do náruče děti.

Jako Boží děti nesmíme naše vztahy s lidmi zakládat jen na tom, co druhý člověk může udělat pro nás. Jak tragické by bylo tlumit evangelium ze strachu, abychom neurazili nějakou vysoce postavenou osobu.

Životní lekce: U paty kříže jsme si všichni rovni. Všichni jsme hříšníci, bez ohledu na naše společenské a ekonomické postavení v obchodní sféře, politice či rodině. Nikomu nemohou být odpuštěny hříchy jinak než skrze přijetí Kristovy oběti. Uznání od lidí na Boha nedělá žádný dojem. Vedoucí Kristovy církve nesmí poskytovat výjimečné postavení nebo zvýhodněný status těm, kdo jsou protežováni ve světském systému. Boží slovo se vztahuje na všechny lidi stejně – výjimky neexistují.

Dr. H. MAURICE LEDNICKY je již padesát let ordinovaným služebníkem americké církve Assemblies of God. Je spisovatelem, evangelistou, pastorem, misionářem a bývalým prezidentem Centrální biblické vysoké školy ve Springfieldu v Missouri.

Článek byl převzat z knihy *KINGDOM LIVING (Život v království)* © H. Maurice Lednický. Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena.

Toto byl teprve začátek další důležité části naší studie. V příštím čísle se podíváme na překážky duchovního růstu, jakými jsou intelektuální přístup k víře nebo výklady Božího slova založené na kultuře společnosti. Dále se zaměříme na tělesnost a rozdíl mezi tělesností a zákonictvím. V tomto temném a hříšném světě, který nás trvale tlačí k tomu, abychom byli součástí jeho nebiblické kultury, se potřebujeme stále učit o životě v království.

H. Maurice Lednický

„VŠECHNO DOBŘE UČINIL“: ON JE HODEN NAŠÍ DŮVĚRY

Ron Pitts

„Lidé byli ohromeni údivem.
Říkali: „Všechno dobře učinil!““

(Marek 7,37; překlad NIV)

Zástupem kolovaly zvěsti o člověku, který prochází jejich oblastí, dělá zázraky, a učí lid. Rychle se rozšířily zprávy o tom, že tento učitel je zaslíbený Mesiáš, který jim přináší své poselství. Zde v Galileji a okolí jej lidé neznali tak dobře, jako v Jeruzalémě. Přesto mnozí v zástupu hořeli touhou dozvědět se o tomto člověku a o jeho učení více. Naděje je nedostatkovým zbožím, když životní cestu člověka tíží břemena nemocí, selhání, viny, lítosti, nespravedlnosti a dalších zranění, která svírají lidskou duši v okovech. Proto se shromažďovaly velké zástupy lidí, hladovějících po jeho slovech. Sledovali, jak se dotýká druhých lidí, kterým – tak jako jim – nezbyvala naděje, a pozorovali, jak je uzdravil. To je udivilo a ohromilo. Najednou tu byl někdo, komu mohli důvěřovat. Došli k jasnému a neochvějnému závěru, v němž nezůstala špetka pochyb: „Všechno dobře učinil!“

Nic nedodá člověku větší útěchu než moment procitnutí a uvědomění si, že existuje východisko. Uprostřed neřešitelných životních okolností, kdy nemoc neodchází, kdy s sebou konec jednoho boje přináší začátek nového, když se zdá, že nebe mlčí a nereaguje na naléhavou situaci, právě tehdy člověka ohromně pozvedne pocit bezpečí, plynoucí z vědomí, že Ježíš „všechno dobře učinil.“

Biblický text neříká, kolik lidí se tehdy v zástupu shromáždilo. Nepřináší ani dlouhý a detailní popis události lemujících Ježíšovu neobvyklou cestu z konce sedmé kapitoly Markova evangelia, která vybočovala z běžného rámce jeho služby. Ve skutečnosti by se dalo konstatovat, že hlavní pointou Markova vyprávění je jednoduše předat čtenáři nezvratný závěr, že vše, co Ježíš dělá, dělá dobře.

Zmíněná Ježíšova dlouhá cesta zjevuje jeho učedníkům a všem věřícím tři principy důvěry. Za prvé: ačkoliv bychom si v určitých chvílích přáli, aby k nám Ježíš přišel dříve, on se řídí svou vlastní mapou. Za druhé: Ježíš slouží zástupům, ale věnuje se lidem i osobně. A za třetí: i když byla pozornost zástupu soustředěna na člověka, který dělá zázraky, v centru Ježíšova zájmu zůstávalo poselství, nikoliv posel. Lidé v zástupu nakonec spočinuli ve vědomí, že je tu někdo, komu mohou důvěřovat. Když jejich okolnosti vypadaly beznadějně a neměli se kam jinam obrátit, objevil se někdo, kdo skutečně dělá všechno dobře.

JEŽÍŠ SE ŘÍDÍ SVOU VLASTNÍ MAPOU

Učedníci znali „ideální“ trasu z Týru ke Galilejskému moři a ta zcela jistě nevedla přes Sidón. Kdyby cílem cesty bylo rychle dosáhnout písčiny břehů jezera, bylo by vhodnější zvolit kratší a přímější cestu. Ježíš je ale spokojený jak se svým *tempem*, tak i s *místem*, kde se právě nachází. Obojí je poddáno jeho *záměrům*. I když jeho cesta někdy bývá delší, můžeme se v každé situaci spolehnout na jeho dobrý plán.

Z textu lze snadno vyčíst, kudy trasa vedla: „Ježíš odešel z území Týru a šel opět přes Sidón ke Galilejskému moři středem území Dekapole“ (Marek 7,31). Většinu lidí jména těchto měst nic neříkají, učedníci však dobře věděli, že to nebude jednodenní výlet. Někdo spočítal, že tato cesta mohla trvat přibližně osm měsíců. Jejím záměrem však nebylo dojít do cíle, záměrem cesty byla cesta sama.

Matouš popisuje stejný příběh vlastními slovy do většího detailu. Po cestě se děla řada zázraků, zástupy rostly a Ježíš je vyučoval. Za scénou se však odehrávalo něco mnohem hlubšího. Učedníci celých osm měsíců sledovali Ježíšovu práci se zástupy. Naslouchali mu, když jim v soukromí vykládal Písmo a vyprávěl o Božím království. Podle Matoušova zápisu to bylo právě koncem tohoto období, kdy se Petrovi otevřely oči a on učinil své osobní prohlášení, že Ježíš je vskutku Mesiáš, Syn živého Boha (Matouš 16,13-19).

Jak úžasná lekce pro Ježíšovy následovníky! Během naší životní cesty se nám někdy zdá, že k řešení naší situace Ježíš zvolil delší a pomalejší cestu. Úzkostlivé čekání obtěžká srdce pochybami. Zástupy se diví, kde asi může být jejich uzdravitel a proč je nechává tak dlouho čekat. Jak snadno podlehneme pokušení vyvšíť náš akutní problém nad jeho záměry! Dlouhá cesta z Týru je pro nás připomínkou toho, že k nám Ježíš ve svůj čas jistě dorazí. Můžeme mu důvěřovat, i když se zdá, že má zpoždění nebo že snad vůbec nepřijde. S trpělivostí a důvěrou vyhlížíme okamžik, kdy budeme sami ohromeni jeho nadpřirozeným načasováním a spolu se zástupy znovu zvoláme: „Všechno dobře učinil!“

JEŽÍŠ SLOUŽÍ LIDEM OSOBNĚ

„Vzal si ho stranou od zástupu...“ (Marek 7,33a). Když se Ježíš chystal posloužit hluchému muži, zvážil na prvním místě jeho osobní potřeby a to, jak by mu co nejlépe posloužil s ohledem na shromážděnou veřejnost. Namísto toho, aby z jeho případu udělal veřejnou show a uvedl ho do rozpaků před celým zástupem, si jej raději vzal stranou, aby mu posloužil v soukromí.

Tento projev mistrovky citlivosti vůči osobním potřebám jednotlivce nám přináší zásadní vhled do jeho služby. Přivádí nás k poznání, že ne každý bude uzdraven na pódiu před zraky všech. Ne každý bude pokřtěn v Duchu svatém během výzvy v církvi. Ne každý přijme Krista za svého Spasitele během závěrečné výzvy na nedělní bohoslužbě. Ježíšovy nejúžasnější zázraky se i dnes dějí mimo zraky zástupů a mimo dosah kamer.

Ježíš zná potřeby jednotlivce i dokonalé načasování a místo, kde mu chce sloužit. Někteří lidé přijdou ke Kristu v katedrále s vitrážovými okny. Ježíše ale můžeme nalézt v průběhu naší životní cesty úplně kdekoli. V minulosti lidé v církvi zpívali chorál: „*Takový, jaký jsem..... k Tobě jdu.*“ Je úžasné, že současně platí, že „*Takový, jaký jsem*“ ... *on jde ke mně.*

Pro dnešního křesťana může být těžké představit si Ježíše, jak vkládá své prsty do uší člověka a potom na něj plivne. Tento čin však lépe pochopíme, když si uvědomíme, že měl onomu muži pomoci porozumět tomu, co se mu má brzy přihodit. V tehdejší kultuře šlo o jistý druh znakové řeči, odrážející rozšířenou víru v to, že sliny mají léčivou moc. Poté, co si jej Ježíš odvedl stranou od zástupu, aby ho uchránil veřejné pohany, obnovil naráz jeho sluch i schopnost mluvit.

Kolik lidí již navštívilo církev s touhou nalézt v ní odpovědi na své otázky a namísto toho byli vystaveni ztrapňujícím a nepříjemným situacím, takže odešli, aniž by jejich potřeby byly naplněny? Je úžasné vědět, že Ježíš dovoluje jednotlivcům přicházet k němu takoví, jací jsou.. Introverti mohou před ním zůstat introverty a extroverti extroverty. Ježíš své následovníky učil tomu, že extroverti musí pochopit, že je *v pořádku*, že někteří lidé jsou stydliví a tiší, a introverti zase musí respektovat to, že někteří lidé milují mikrofon. Když Ježíš slouží lidem osobně, je všem jasné, že „*všechno činí dobře*“.

PRO JEŽÍŠE JE PODSTATNÉ POSELSTVÍ, NIKOLIV POSEL

Dnes se hodně vyučuje o následování Ježíšova modelu služby a učednictví. Služba domácích skupinek následuje model dvanácti Ježíšových učedníků, je prosazován princip evangelizace ve dvojicích nebo lidé analyzují Ježíšův styl služby ve snaze odvodit z něj zákonitosti efektivního ovlivňování společnosti, růstu církve a rozmachu služby.

Uprostřed přehrsle podobných dostupných metod stojí za zmínku, že ty nejvýznamnější služby, jaké kdy svět viděl, většinou dělaly pravý opak toho, co je dnes v kurzu. Jestliže se ve službě církve řídíme směsí biblických principů a zákonitostí byznysu, budeme jen těžko následovat vzor Ježíše, který lidi často prosil, ať o jeho službě nikde nemluví. Proč nevyvyšoval sám sebe a ne dbal o vlastní slávu? Kromě jiných důvodů to zjevně bylo i proto, že chtěl, aby pro jeho následovníky bylo podstatné poselství, nikoliv posel.

Když Ježíš nechal usadit zástupy před kázáním na hoře, nebo když nakrmil čtyři a pět tisíců mužů plus ženy a děti, nikde nečteme,

že by řekl: „*Následujte mě!*“ V myšlení některých lidí tím minul úžasnou příležitost získat velkou masu nových věřících. Byla to přece ideální evangelizační příležitost! Ježíš však spíše říkal „*následuj mě*“ jednotlivcům, kteří se stali jeho učedníky. Zástupy vždy směřoval k Otci. Zůstával jasně a důsledně zaměřený na to vést lidi k poselství.

Je smutné, že někteří poslové dnes tvrdě pracují na tom, aby si získávali následovníky sami pro sebe. Ve skutečnosti však posel není ničím víc než řidičem linkového autobusu. Naším úkolem je dovést lidi a jejich náklad k tomu, kdo je dokáže spasit, uzdravit, pokřtít a vzkřísit k věčnému odpočinku. Jak směšné by bylo, kdyby řidič autobusu vezoucí lidi na velké shromáždění investoval čas a úsilí do snahy udělat největší atrakci sám ze sebe a stát se centrem pozornosti svých pasažérů! „*On musí růst, já však se menšit*“ (Jan 3,30). Dokonce i Ježíš, který byl hoden naší chvály a úcty, se vyhýbal tomu, aby strhával pozornost sám na sebe. Namísto toho směřoval muže a ženy k poselství, přinášejícímu život a naději.

ZÁVĚREM

Svět používá širokou škálu imitací a náhražek a hledá rychlá řešení na palčivé životní otázky. Platí za ně vysokou cenu a jejich bídné výsledky přitom plodí jen zklamání. V textu čteme, že zástupy byly vzrušené nadšením nejen kvůli uzdravením a osvobozením. Jejich radost plynula ze skutečnosti, že našli odpovědi na své životní otázky. Přišli na to, že ačkoliv to Bohu někdy trvá déle, než by si přáli, a i když postupuje při práci s jednotlivými lidmi podle odlišných metod, přináší jeho poselství vždy nebeskou autoritu. Objevil se člověk s poselstvím a službou, kterému lidé mohli důvěřovat bez ohledu na to, jakým životním výzvám čelili. Byl tu člověk, který „*všechno dobře učinil*“.

- Jestliže zápasíte s tím, že vaše modlitby nebyly dlouho vyslyšeny, pamatujte: „*On všechno činí dobře.*“
- Jestliže se cítíte být odstrčeni nebo zapomenuti, zatímco si ostatní plnými doušky užívají svá požehnání, pamatujte: „*On všechno činí dobře.*“
- Cítíte-li na sobě tlak „*dokázat to*“ a naplnit autobus a přitom se nic neděje a váš autobus je stále prázdný, pamatujte: „*On všechno činí dobře.*“

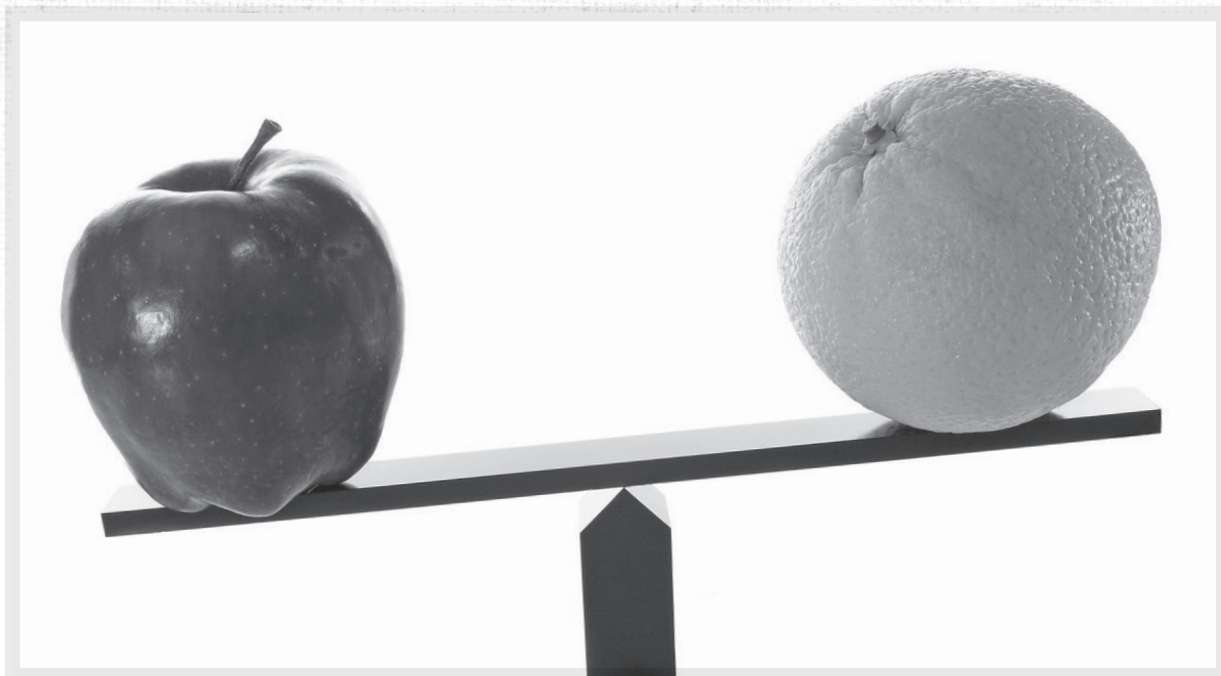
Bez ohledu na to, kde se na vaší cestě právě nalézáte, nezapomeňte, že Ježíš přichází do vaší situace. Nezapomněl na to, kde se nalézáte, zná vaše osobní potřeby a můžete mu plně důvěřovat. Až projdete údolím a ohlédnete se za vaši zkoušku zpět, nepochybně spolu se zástupy v Dekapoli vyznáte, že „*všechno dobře učinil ... i pro mě*“.

RON PITTS, M.A. je provozním ředitelem křesťanského vydavatelství Life Publishers International ve Springfieldu v Missouri. Posledních třicet let slouží jako misionář v Argentině, Hondurasu a na Global University.

„VŠECHNO JE RELATIVNÍ“ A JINÉ ABSOLUTNÍ VÝROKY

Paul Copan

Zřejmě jste už v životě slyšeli různé relativistické výroky: „To platí jen pro tebe, ale ne pro mě,“ „To je jen tvá realita,“ nebo „Kdo jsi, abys soudil, jestli se někdo druhý mylí?“ Někteří lidé řeknou, že jste arogantní nebo dokonce nebezpeční, jestliže věříte v „pravdu“ nebo v pevně dané „morální standardy“. Relativisté se na nerelativisty hněvají, což je samo o sobě zvláštní, když se nad tím hlouběji zamyslíte. Papež Jan Pavel II. tento fenomén nazval „diktátem relativismu.“

V tomto článku se dotýkám dvou hlavních problémů relativismu – relativismus *popírá sám sebe* a zároveň bývá uplatňován *selektivně*. V druhé části článku předkládám několik praktických rad, jak můžeme na relativismus reagovat.

PROBLÉMY RELATIVISMU

1. Relativismus popírá sám sebe: relativisté věří, že jejich světový názor platí univerzálně pro všechny.

Dříve než se pustíme do hodnocení relativismu, vyjasněme si používanou terminologii. Co je míněno pojmy *relativismus* a *pravda*? A když už budeme u toho, podíváme se na další dvě často skloňovaná, ale mylně chápána slova – *tolerance* a *souzení*.

a. Definice relativismu a pravdy: *Relativismus* je světový názor, který tvrdí, že víra nebo životní filozofie, která je pro jednoho člověka pravdou, pro druhého pravdou není. Například v oblasti morálky mohou podle této teorie být *morální přesvědčení* člověka nebo lidu určité kultury „správné“ jen pro ně,

nikoliv však nutně pro někoho jiného. Pravda je podle této teorie relativní – závisí na našich osobních pocitech, preferencích, době, v níž žijeme, a kultuře.

Opakem relativistického pohledu na věc je pohled *absolutistický* nebo *objektivní*. Podle něj pravda nezávisí na tom, čemu lidé věří, ani na tom, v jakém okamžiku historie žijí. I kdyby všichni lidé po celém světě věřili tomu, že Země je placatá, bude přesto kulatá.

Co je v tom případě *pravda*? Pravda *odpovídá skutečnosti*. Je-li něčí víra, příběh, myšlenka nebo výrok v rozporu s realitou – se skutečným stavem věcí – jsou nepravdivé. „Měsíc se celý skládá ze sýru“ je nepravdivá věta, protože neodpovídá skutečnosti. *Pouze skutečný stav věcí určuje, zda jde o pravdu, nebo o lež*. Pravdivý výrok je *věrný realitě*.

b. Relativisté jsou ve skutečnosti absolutisty: Ať už říkají, co chtějí, faktem je, že průměrný relativista věří tomu, že následující výroky jsou *pravdivé pro každého* – ne jen pro něj:

- *Není správné o někom říkat, že se mylí.*
- *Všechny pohledy na věc jsou rovnocenné a stejně přijatelné.*
- *Neměli byste lidem vnucovat morální principy.*
- *Měli byste být „tolerantní“ a „nesoudit“.*
- *Musíte si zachovat otevřenou mysl.*

Zamysleme se nad několika typickými slogany a tvrzeními relativistů, které jen dokazují, že relativismus popírá sám sebe:

- *Pravda je záležitostí úhlu pohledu:* Je tento výrok pravda („jestliže s ním nesouhlasíte, mýlíte se“), nebo je to jen jeden z mnoha nevýznamných úhlů pohledu?
- *Neexistují fakta, jen interpretace:* To je fakt nebo jen interpretace toho, kdo toto říká?
- *Můžete dělat, co chcete, pokud tím nikomu neublížíte:* Proč by mělo být špatné někomu ublížit? Nestanovujeme tím morální standard, který nelze překračovat?
- *Můžete dělat, cokoliv chcete, jestliže to zůstane mezi dvěma dospělými, kteří se na tom dohodli:* K čemu je potom absolutní pravidlo o „dospělých, kteří se musí domluvit“?

c. Relativismus, tolerance a souzení: Už se vám stalo, že vás někdo během rozhovoru obvinil z „netolerantnosti“? Nebo si do vás rýpl: „A kdo vlastně jsi, abys někoho soudil?“ Malá rada: nereagujte okamžitě na dané obvinění, ale vyžádejte si nejprve jasnou definici. Ať vám daný relativista vysvětlí, co má na mysli pod pojmy *tolerance* a *souzení*. Zjistíte, že relativisté používají termíny, podle nichž sami nežijí. Stávají se výjimkami ze svých vlastních pravidel.

Podle *klasického* porozumění je slovo *tolerance* definováno jako *snášení něčeho, co je všeobecně považováno za chybné nebo nesprávné*. Čokoládu nebo zmrzlinu nemusíme „tolerovat“. Užíváme si je. Poslední dobou však *tolerantnost* čím dál více znamená „akceptování všech pohledů a přístupů jako rovnocenně legitimních“. Nesouhlasit s někým je považováno za projev arogance. Pojdme se nad tím ale trochu zamyslet: Jak může člověk přijímat *současně* buddhismus (který odmítá Boha) i křesťanství (které staví na víře v Boží existenci)? Tyto dva pohledy jsou přece ve vzájemném rozporu!

A jak je to s již zmíněným *souzením*? Relativisté rádi citují Matouše 7,1: „Nesudte a nebudete souzeni.“ Tvrdí, že *soudit* znamená *říkat, že se někdo druhý mýlí*. Je to však skutečně to, co měl Ježíš na mysli? Vůbec ne! Předně to nedává žádný smysl: jestliže vás někdo obviní z toho, že někoho „soudíte“, nesoudí tím ve skutečnosti on *vás* za to, že soudíte *někoho jiného*? Za druhé, sám Ježíš velice razantně nesouhlasil se svými náboženskými oponenty (viz Matouš 23, kde opakovaně říká „Běda...“). Za třetí, Ježíš na jiném místě prohlásil: „*Nesudte podle zdání, sudte spravedlivým soudem*“ (Jan 7,24).

Kontext Matouše 7 hovoří o problému, s nímž někteří potřebují jednat, že totiž rádi pozorují třísku v cizím oku. Křesťané by si neměli pěstovat postoj morální nadřazenosti („odsuzování“ či „kritičnosti“). Měli by nejprve zkoumat sami sebe (vyjmout trám

ze svého oka) a až potom konfrontovat hřích v životě druhého člověka – vždy však s postojem pokory (Galatským 6,1).

Lidé přestávají být relativisty, jakmile přijdou ke značce „stop“. Nerozporují, že Země je kulatá, kdo vyhrál ve fotbale ani výsledky burzovního trhu.

2. Relativismus je selektivní: lidé jsou obvykle relativističtí jen v otázce Boha (náboženství) a etiky.

a. Relativisté svou filozofii neuplatňují na triviální fakta, která neohrožují jejich osobní nezávislost. Lidé přestávají být relativisty, jakmile přijdou ke značce „stop“. Nerozporují, že Země je kulatá, kdo vyhrál ve fotbale ani výsledky burzovního trhu. Hází svůj relativismus do koše při čtení přebalových informací na léčích. Neřeknou: „To je pravda jen pro farmaceuty, ale ne pro mě.“ Netvrdí, že „pro některé lidi Paříž leží ve Francii, ale pro mě ne.“

Lidé svůj relativismus uplatňují především v otázce *Boha* a *morálky*. Existence Boha – vrcholné autority nad vesmírem – evidentně mění úplně všechno. Bůh klade na naše životy nárok. Je-li osobní motivací relativisty osobní autonomie a „svoboda“, nikoliv pravda, je Bůh považován za hrozbu a omezení. Špatné motivy ještě relativismus *nevyvrací*. Pouze nám připomínají, že si nesmíme myslet, že logickými argumenty dokážeme relativisty „napravit“. Tak to zajisté není. Na naše argumenty jen pokrčí rameny, řeknou „jak myslíš...“, a otočí se na podpatku.

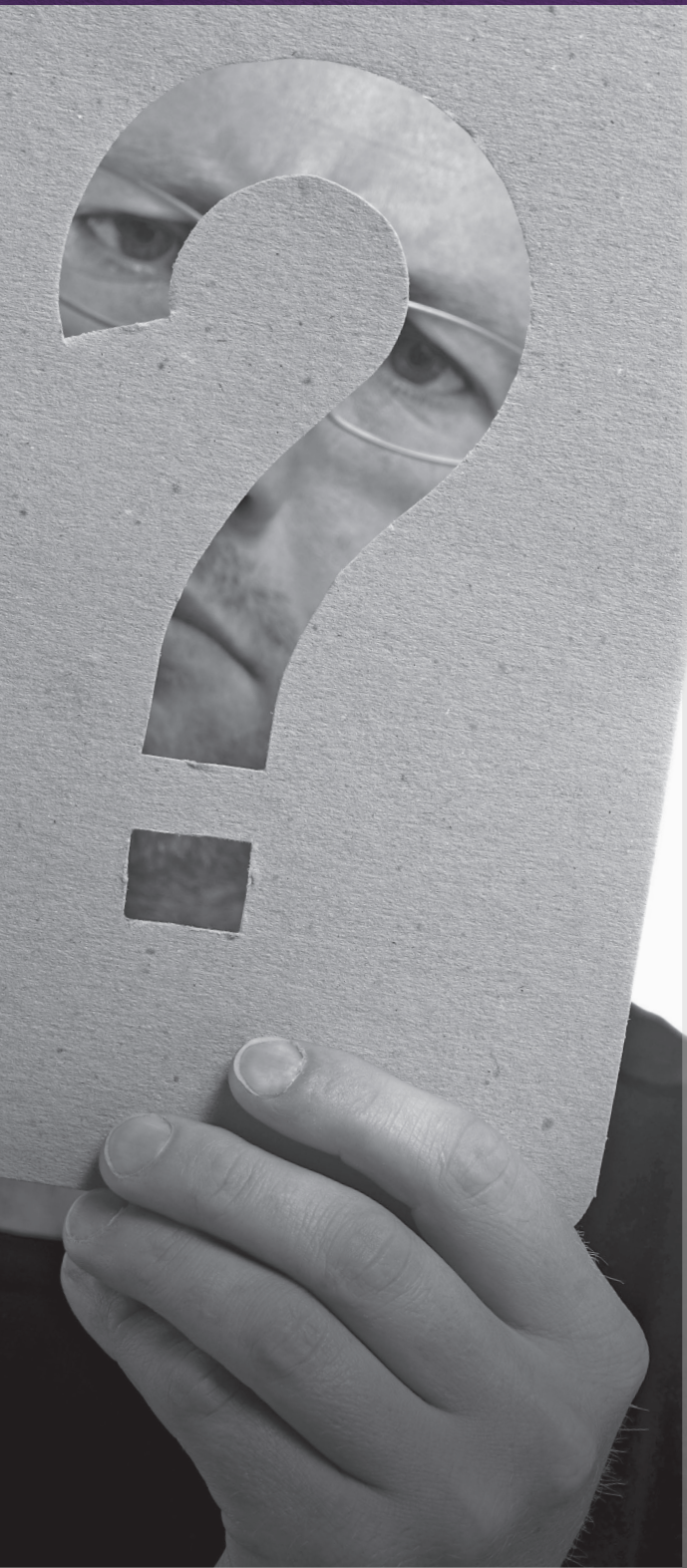
b. Relativisté jsou morálními absolutisty, jakmile dojde na jejich vlastní práva a majetek. Pokud si v oblasti etiky někdo myslí, že jen tak z legrace týrat děti nebo znásilňovat ženy „je pro některé lidi správné a pro jiné ne“, znamená to, že se příliš nezamyslel nad základy morálky. *Takový člověk nepotřebuje argumenty. Potřebuje pomoc.*

Křesťanský filozof J. P. Moreland píše o podnětném setkání s jedním studentem Vermontské univerzity.² Moreland promlouval na vysokoškolské koleji ke studentům, když mu jeden místní student, relativista, řekl: „Cokoliv považujete za pravdu, je pravdou pro vás a cokoliv já považuji za pravdu, je pravdou pro mě. Jestliže vám něco funguje, protože tomu věříte, je to skvělé. Nikdo by ale neměl své názory vnucovat druhým lidem, protože všechno je relativní.“ Moreland ke studentovi přistoupil, vytáhl ze zásuvky jeho stereo a začal kráčet ven ze sálu.

Student zaprotestoval: „Hej, co to děláte? To nesmíte.“

Mnozí obrácení křesťané mají v podstatě relativistický způsob uvažování. Není divu, že na nich hledající nenalézají nic zajímavého!

Moreland odpověděl: „Snad mi nechcete *vnucovat* svou víru, že je špatné krást lidem sterea?“ Potom přítomným studentům vysvětlil, že když se to lidem hodí do krámu, nestarají se o sexuální morálku nebo o to, zda je či není správné podvádět při zkoušce. Okamžitě se však změnil v morální absolutisty, jakmile jim někdo kradle *jejich* věci nebo porušuje jejich práva. Jsou tedy *selektivními* morálními relativisty.

Zajímavé je, že se tentýž student o několik týdnů později rozhodl následovat Krista. Porozuměl vztahu mezi Bohem a důstojností a právy člověka a pochopil, že nás Bůh učinil ke svému obrazu. Rád v církvích vyprávím toto svědectví a z legrace dodávám, že by z toho mohla být nová evangelizační metoda – „kradení stereí pro Ježíše“.

Jednoho zimního večera jsem mluvil na otevřeném fóru v Oswego ve státu New York. Reagoval jsem tam tehdy na výtku jedné dívky, která mě obvinila z toho, že jsem „etnocentrický“. (Samozřejmě byla přesvědčena o tom, že je morálně špatné, aby byl někdo etnocentrický.) Proč? Vyjádřil jsem své přesvědčení, že můj pohled na morálku by měl být „vnucován“ ostatním lidem.

Odpověděl jsem jí: „Kdybyste šla temnou alejí a číhal tam na vás útočník, který by vás chtěl znásilnit, a nějaký náhodně přihlížející člověk by byl ochoten vám pomoci, chtěla byste, aby ten člověk vnucoval útočnickovi svou morálku?“

Dívka se viditelně roztřásla. Vypálila: „Překrucujete, co vám říkám.“

„Vůbec ne,“ pokračoval jsem. „Mou pointou je, že je lehké být relativistou, když se mě okolní zlo osobně nijak nedotýká. Jakmile ale někdo poruší moje vlastní práva a nějakým způsobem mě ohrozí, ihned rozpoznám, že dělá zlou věc.“

Jindy jsem přednášel na vysoké škole Kennesaw State University poblíž Atlanty. Téma mé prezentace znělo: „Když jsou rasismus a předsudky v pořádku.“³ Školní noviny ani nechtěly mou „netolerantní“ přednášku inzerovat. Jeden jejich editor, který byl křesťan, vše díky Bohu uvedl na pravou míru: „Nemůžete být relativistou a přitom být proti rasismu a předsudkům. Pokud proti nim jste, nejste ve skutečnosti relativista.“

Pojďme si to shrnout. Za první: *relativismus je světónázorem podporujícím pohodlnost*; neklade na nás žádné intelektuální ani morální nároky. Proč by se měl člověk namáhat s překonáváním intelektuálních a morálních výzev? Relativismus je vhodný pro lidi, kteří jsou *líní přemýšlet*.

Za druhé: *před pravdou nelze utéct*. Když byla moje dcera Valerie na střední škole, nezvedla ruku, když se učitel zeptal třídy: „Kolik z vás věří, že neexistuje nic, co by se dalo nazvat pravdou?“ Když se jí učitel zeptal, proč nezvedla ruku, Valerie odpověděla: „Říkáte-li, že pravda neexistuje, pak v podstatě říkáte, že pravdou je, že žádná pravda není. Popřít pravdu znamená potvrdit ji.“

Za třetí: *před poznáním nelze utéct*. Lidé, kteří řeknou „to nikdo neví“ zjevně „vědí“, že nějakou věc nikdo neví. Dokonce i skeptici – kteří zpochybňují poznání – zjevně vědí, že se jejich mysl řídí jistými logickými zákonitostmi a systematicky je neoklamává.

Za čtvrté: *ačkoliv máme svá omezení a můžeme být předpojatí, neznamená to, že nemůžeme pravdivě poznávat skutečnost*. Proč bychom si měli myslet, že musíme mít při poznávání vždy sto-procentní jistotu? Jestliže na tom někdo trvá, jak může sám vědět nebo dokázat, že poznání vyžaduje stoprocentní jistotu?

To jednoduše není možné.

Za páté: *neustále narážíme na skutečnosti reálného světa – dopravní zácpy, rakovina, AIDS v Africe*. Tyto skutečnosti nemáme pod kontrolou. Nejsou pravdou jen pro někoho a pro jiné lidi ne. Kdyby tomu tak bylo, byl by relativismus jednoduchým lékem na všechny problémy světa. Stačilo by říct: „AIDS a znečištění přírody jsou problémem pro druhé lidi, ale ne pro mě.“ Ne! Relativismus je naprosto odtržený od reality. Navíc má destruktivní účinky na lidskou duši. Křesťanská spisovatelka Dorothy Sayersová píše o „tolerantnosti“ relativistů toto: „Ve světě si dává říkat ‚Tolerance‘. V pekle však nese jméno ‚Beznaděj‘. Je spolupachatelkou dalších hříchů a nejhorším trestem za ně. Je hříchem, který v nic nevěří, o nic se nestará, nesnaží se nic poznávat, s ničím není ve vztahu, nic si neužívá, nic nemiluje, k ničemu necítí nenávisť, kráčí bez cíle, nemá proč žít a naživu zůstává jen proto, že nemá proč zemřít.“⁴

JAK ZASÁHNOUT RELATIVISTY EVANGELIEM

Čím zaujmeme pozornost relativistů, aby nám začali naslouchat? Jak jim můžeme z Boží milosti pomáhat přiblížit se k přijetí Krista?

a. Zeptejte se relativisty, proč zastává svůj pohled. Pravidelně vám dá nějaké *objektivní důvody*, které jej k tomu vedou: „Různí lidé mají různé světonázory“ – to je pohled relativisty, který jej však považuje za nezpochybnitelnou a absolutní pravdu. Relativismus však často plyne z neschopnosti člověka někomu důvěřovat a k něčemu se zavázat. To by mohl být dobrý začátek vašeho rozhovoru.

b. Vzorný křesťanský život k relativistovi promluví jasněji než logické odpovědi: Relativisté mohou nad vašimi námitkami ohledně protimluvů relativismu mávnout rukou, těžko však mávnou rukou nad vaším životem lásky a příkladným charakterem: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým“ (Jan 13,35). Začněte *budováním vztahů s relativisty a žijte příkladným, vysoce charakterním životem*. To zároveň vynese na světlo jejich prázdnotu a sebestřednost jejich vlastní existence.

c. Relativisté si myslí, že jim jejich světonázor přináší svobodu, ve skutečnosti je však životem svázanosti, otroctví a závislosti. Relativismus z lidí dělá pouhé stíny lidství. Mnozí nevěřící se domnívají, že kdyby Bohu předali autoritu nad svým životem, přestali by se mít dobře. Ironií je, že opak je pravdou: „*Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí jej; kdo by však svůj život ztratil pro mne, nalezne jej*“ (Matouš 16,25). Ježíš řekl „*pravda vás osvobodí*“ (Jan 8,32) a o několik veršů později tuto svobodu spojuje se sebou samým: „*Jestliže vás tedy Syn vysvobodí, budete vskutku svobodní*“ (Jan 8,36).

Pastor Tim Keller křesťanům radí, aby pouze „nespílali“ relativistům za jejich názory na předmanželský sex nebo za jejich mlhavé pojetí pravdy. To jsou jen symptomy něčeho mnohem hlubšího: „Místo toho, abych jim říkal, že hřeší, protože spí se svým přítelem či přítelkyní, jim říkám, že hřeší, protože od svých milostných pletek očekávají, že dají smysl jejich životům, že je ospravedlní a spasí a poskytnou jim to, co by měli hledat u Boha. Jejich modlářství plodí úzkost, posedlost, závist a zášť. Zjišťuji, že když popíšete postmodernímu člověku jeho život z pohledu modlářství, obvykle vám nebude příliš oponovat. V tom okamžiku mu můžete představit Krista a jeho spasení jako jeho jedinou naději na odpuštění a zároveň jedinou naději, že bude prožívat skutečnou svobodu.“⁵

d. Budujte s relativisty osobní vztah: Don Everts a Doug Schaupp pracují jako služebníci na vysokoškolských kolejích při církvi InterVarsity Christian Fellowship. Jejich kniha *I Once Was Lost: What Postmodern Skeptics Taught Us About Their Path to Jesus* (Kdysi jsem byl ztracen: Čemu nás postmoderní skeptici naučili ohledně jejich cesty k Ježíši) je plná příběhů o relativistech a postmodernistech, kteří našli cestu ke Kristu. Prvním zásadním krokem každého z nich byl posun od *nedůvěry* k *důvěře* vůči vydaným a milujícím křesťanům. Mnozí relativisté o Kristu neuvažují, protože obecně nedůvěřují lidem – a křesťanům obzvláště. Křesťané se tedy musí stát pro relativisty *bezpečným místem*, aby se z Boží milosti začali posouvat od samolibosti k zájmu, od odporu k otevřenosti, od častého odbočování od tématu k cílenému hledání pravdy – a nakonec došli až do bodu, kdy vstoupí do Božího království.

Mnozí obrácení křesťané mají v podstatě relativistický způsob uvažování. Není divu, že na nich hledající nenalezají nic zajímavého! Musíme se sami sebe ptát: *Pozorují na nás relativisté proměnu života, která si žádá nadpřirozené vysvětlení? Nebo se náš život nijak neliší od životů ostatních lidí, což jen potvrzuje jejich relativistickou teorii?* Jako věřící potřebujeme dělat mnohem více než jen poukazovat na protimluvy a selektivní podstatu relativismu. Musíme lidem zjevovat jeho mdlou a prázdnou skořápku.

PAUL COPAN je profesor a vedoucí katedry filozofie a etiky na Palm Beach Atlantic University ve městě West Palm Beach na Floridě. Je autorem a editorem řady knih, včetně *When God Goes to Starbucks; True for You, But Not for Me; That's Just Your Interpretation; Creation Out of Nothing; Is God a Moral Monster? Making Sense of the Old Testament God* a *The Paul Copan Apologetics Collection* (6 svazků). Je zároveň prezidentem Evangelikální filozofické společnosti.

Poznámky

1. Maurice Cranston, „Toleration“, Paul Edwards, ed., *Encyclopedia of Philosophy*, vol. 8 (New York: Macmillan/Free Press, 1967), str. 143.
2. J.P. Moreland, *Love Your God With All Your Mind* (Colorado Springs: NavPress, 1997), str. 153,54.
3. Moje téma bylo sice provokativní, přednáška však rasismus a předsudky odsuzovala na základě morálního absolutna.
4. Dorothy Sayers, *Christian Letters to a Post-Christian World* (Grand Rapids: Eerdmans, 1969), str. 152.
5. Tim Keller, „The Gospel in All Its Forms,“ *Leadership Journal* 29/2 (2008): 6.

Křesťanská rodina v moderní době

MAGAZÍN PRAKTICKÉ LETNIČNÍ TEOLOGIE

LÉTO 2016
ROČNÍK 3

Koordinátor české verze:
Bc. Radek Smetana, M.A.
Překlad:
Ing. Stanislav Hart
Jazykové korektury:
Věra Dvořáková, Radek Smetana, Marie Ribářská
Grafické zpracování:
Dita Targoszová

*Podněty a připomínky k časopisu
je možné zasílat na mplt@post.cz.*

VYDÁVÁ:
Apoštolská církev
Pod Červenkami 504
735 43 Albrechtice
tel: +420 321 720 457
email: ustredi.kolin@apostolskacirkev.cz
website: www.apostolskacirkev.cz

Vybrané články a grafická díla jsou přejaty z časopisu Enrichment Journal – Copyright General Council of the Assemblies of God, USA.
Použito se svolením. Všechna práva vyhrazena.

Copyright:
Life Publishers International
Všechna práva vyhrazena.